

KURT MAHR

Květiny z Utiku

Knihovnička Perry Rhodan 113

Přeložil Jaroslav Kuťák

Tento rozhovor proběhl na planetě Poutník. Humanoidní robot Homunkulus si povídal se svým pánem a vládcem, všebytotí, která ovládala Poutníka.

Homunkulus: Všiml jsem si mimořádně vysokého stupně vašeho pobavení, pane. Směl bych se účastnit té zábavy?

Bytost: Samozřejmě. Nic na tom není.

Homunkulus: Myslel jsem si to.

Bytost: Jedná se o buněčné aktivátory, které jsem před nedávném dal člověku, který si říkal Perry Rhodan...

^ _*_ ^

Kálal právě sestoupil z měkkého transportního pásu na pevnou zem kosmodromu, když vtom poprvé uslyšel hřmotný a rozpustilý řehot.

Bylo velmi neobvyklé, že se někdo opovažuje smát v jeho blízkosti. Kálal se rozzlobil. Prudce se ohlédl na vysokou skokanskou loď, ze které právě vyšel. U stabilizačních nohou stálo několik techniků. Nad tím vším se klenulo temně modré nebe Utiku se žhavým bílým sluncem. Kálalovi stékal pot z čela do očí.

Napůl s úlevou, ale napůl také rezignovaně vzdychl a vykro-

Čil k automatickému vozidlu, které na něj cekalo opodál. Sotva udělal pár kroků, znovu se ozval ten chechot. Když se tentokrát ohlédl, situace se zásadně změnila.

Skokani, kteří za ním vystupovali z lodi, strnuli v solné sloupy. Technici přestali pracovat a zahleděli se na něj. Kálala to zaskočilo. Co se stalo? Služebník Absolutní Pravdy byl pro obyčejné mechaniky něčím neobvyklým, ale proč i Skokani strnuli a zírali?

Kálal pak potřetí uslyšel smích. Tentokrát se mohl přesvědčit, že se nesměje nikdo z těch, co postávali u lodi. Výbuchy smíchu přicházely odjinud. Ale odkud?

Mechanici vyšli zpod trupu lodi. Jejich tváře měnily výraz. Oči se jim leskly a ústa měli dokořán. Natahovali ruce, jako by chtěli na něco sáhnout. Kálala překvapovalo, že se všichni tváří stejně.

Navíc to byl on, k němuž natahovali paže jako po unikající pečince-

Kálal se z toho necítil dvakrát dobře. Pokoušel se proniknout do myšlenek těch mužů a zjistit, proč se najednou chovají jako blázni. Ale nedařilo se mu to, protože se nedokázal plně soustředit.

Každopádně určil nastalou situaci jako nebezpečnou, zvláště když se k mechanikům přidávali i Skokani: sestupovali z rampy s nataženýma rukama a mířili ke Kálalovi. Raději se obrátil a prchal k vozidlu. Jeho pompézní, barevný oděv nebyl pro rychlé pohyby stvořen. Kálal se zapotácel a málem upadl.

Už za sebou slyšel funění pronásledovatelů, když proletěl otevřeným vstupem do vozu, zavřel za sebou a nastartoval.

Muži mezitím doběhli až k němu a tiskli obličej k oknům vozidla.

„K Chrámu Pravdy!“ křikl arkonidsky na autopilota, bičován strachem.

Autopilot zareagoval a cosi uvnitř vozidla zabzučelo. Vozidlo

se vzneslo nad. hlavy zkoprnělých pronásledovatelů a Kálalovi se ulevilo.

Unikl jim doslova na poslední chvíli. Měl důvod cítit úlevu. Ovšem tenhle příjemný pocit mu dlouho nevydržel. Brzy se vrátily starosti.

Co se to vlastně stalo?

-> ^ ^

Vlna tichého vzrušení zaplavila Meecha Hannigana cestou ke kavárně, kde si chtěl dopřát Šálek právě pozemské kávy.

Zastavil se uprostřed chodníku a nevímal si mužů, ponořených do hovoru, kteří do něj zezadu vráželi, omlouvali se a pokračovali v cestě. Pokoušel se zjistit, co ho tak vzrušuje, a protože byl v těchto záležitostech vyškolený, brzy to poznal.

Silné vyzařování cizího mozku! Tak silné, že Meech neměl problémy je zachytit ani v davu jiných bytostí. Nedokázal mu porozumět, na to vyškolen nebyl, ale hned pochopil, že to je cizí

•mozek jednoho z lidí, které měl vyhledávat.

- Překvapilo ho, že se objevilo tak náhle. Očekával by, že bude přicházet pozvolna, nejdřív slabě a pak že bude postupně sílit. Místo toho tu najednou bylo, zřetelné a pořád stejně silné. Našel jediné vysvětlení: někdo z nich se tu náhle objevil, možná v rychlém dopravním prostředku. Rychlými dopravními prostředky byly kosmické lodě.

Ať je to kdo je to, rozhodl Meech, právě přistál na Utiku. Na kosmodromu hlavního města planety Utik Massennocku. -

To celou věc zjednodušovalo. Meech se postavil na kraj silnice a když se přiblížilo automatické vozidlo, přivolal si je. Nastoupil a řekl: „Centrální registratura!"

Zatímco ho vozidlo rychle a bezpečně dopravovalo hustým provozem, Meech dál naslouchal vyzařování cizího mozku. Vnímál, že sílí. Nezdálo se, že to jsou nepříjemné myšlenky, ale

nositel těchto myšlenek musel patrně zpanikařit... Signály se začaly vzdalovat.

Meech potřeboval sedmnáct minut, aby dospěl do centrální registratury. Vhodil do počítače vozidla palladiovou minci, nechal si vrátit drobné a vystoupil. Namířil si to ke schodišti.

Vyjel po pohyblivých schodech až k hlavnímu vchodu do registratury. Zahleděl se přitom na schod, na kterém stál. Všiml si, že se pod ním prohýbá. Věděl, že ho něco takového jednoho dne musí prozradit, že se lidé kolem něj tím pádem dozvědí, že není skutečným příslušníkem národa, za jehož syna se vydává.

V přijímací hale budovy byl k dispozici automatický informátor. Meech se zeptal na kancelář, ve které by se dozvěděl o přilétajících vesmírných lodích, a byl odkázán na osmačtyřicáté patro. Použil antigravový výtah.

Kancelář, do které vstoupil, nebyla ještě plně automatizovaná. Když si zdejší informační roboti nevěděli rady s jeho otázkou, byl odkázán na šéfa kanceláře. -

Meech otevřel dveře a octl se v malé, vkusně zařízené místnosti.

Šéf kanceláře ho překvapil: za psacím stolem totiž seděla pohledná mladá žena. Meech se upřímně usmál a zdvořile pozdravil.

„Omlouvám se, že vás ruším," řekl pak, „ale vedle nevěděli, co mi mají odpovědět."

„To se stává častěji," odpověděla dívka a pohodila blondatými vlasy. Mluvila arkonidsky jako Meech. „Ty plechové bedny tam venku se ještě nenaučily všechno."

Ukázala na křeslo.

„Sedněte si...," řekla táhle a zkoumavě se na Meecha zahleděla.

„Hannigan," představil se, když si sedal.

„Hannigan," zopakovala dívka, „to zní pozemsky."

„Však také jsem Pozemšťan," odpověděl Meech.

„O..., jak zajímavé," vykulila oči a předklonila se nad psací

desku. „Budete mi muset o Zemi vyprávět, Hannigane- Ještě jsem tam nikdy nebyla."

Meech si všiml, že nikam nespěchala a nenaléhala, aby zjistila důvod jeho příchodu. Stávalo se mu to často. Přišel někam za povinností, narazil na ženu a ta v něm našla zalíbení. Zpočátku ho to docela bavilo, ale čeho je moc, toho je příliš. Tady bylo navíc všechno jinak. Neměl by na ni čas. Musel se od samého počátku chovat chladně-

„Bohužel vás zklamou," odpověděl. „Sice jsem se narodil na Zemi, ale jako malý chlapec jsem se přestěhoval na Utik. Nevím..."

„Jistě, chápu," přerušila ho dívka, taky citelně chladněji než předtím. „Vy sám Zemi neznáte. Takže co vás ke mně vlastně přivádí?"

„Před třiačtyřiceti minutami a dvaceti vteřinami přistála na kosmodromu v Massenocku kosmická loď. Rád bych věděl, odkud přiletěla a jaké pasažéry vyložila."

Dívka na něj překvapeně zírala.

„Před třiadvaceti minutami..."

„A dvaceti vteřinami," dodal Meech.

Kroutila hlavou.

„Moment..."

Obrátila se k počítači a chvíli něco hledala.

„Máte pravdu," řekla pak. „Na vteřinu přesně."

„Jaká to byla loď, prosím?" zdvořile se zeptal Meech.

„LORAL 87," odpověděla dívka. „Obchodní loď, jenom jeden pasažér."

Meech věděl, že už se nesmí ptát. Nikdo .nesměl podávat bližší informace o pasažérech. Zvolna vstal.

„Takže skokanská loď," zamumlal sám pro sebe. „Děkuji vám."

„To nestálo za řeč," tvrdila dívka, mávla rukou a sklonila se nad práci.

Meechovi jí bylo líto. Ženy na Utiku to neměly lehké. Vývoj ' nabral podivný směr. Za poslední desetiletí se tu muži většinou

proměnili v holohlavé bytosti bez temperamentu, zatímco ženy většinou vykvetly do nebyvalé krásy.

Meech přemohl sentiment a vyšel ven. Dole na ulici nastoupil do jiného automatického vozidla a rozjel se ke kosmodromu, vzdálenému třicet kilometrů odtud. Přesněji řečeno: chtěl tam jet. Sotva totiž urazil pět kilometrů, vozidlo se dostalo do ulice, kde se stovky lidí tlačily na vozovce, motaly se a divoce rozkládaly.

Meech byl zmatený, ale nedomníval se, že by to mělo něco společného s ním a s jeho úkolem. Proto neměl nic proti, když autopilot otočil a pokusil se projet jinou ulicí.

Skutečně se dostali o kilometr dál, ale pak je zase zastavil jiný dav. Autopilot pochopil nesmyslnost svého konání a zeptal se pasažéra, zda by mu vadilo pokračovat vzduchem.

Meech však chtěl zjistit, co se to venku děje. Zaplatil a vystoupil.

Vmžiku byl obestoupen lidmi, zvláště ženami, a ty na něj ze všech stran chrlily rozrušená slova.

„...už jste slyšel...“

„...nádherná, fantastická květina...“

„...ta vůně, neuvěřitelné...“

Meech Hannigan byl od přírody bez předsudků. Nesmál se něčemu jen proto, že by mu to připadalo nesmyslné. Vyslechl tudíž zlomky příběhů, které mu byly vyprávěny, a skládal si je do mozaiky.

Vzrušení na ulicích Massenocku bylo očividně způsobeno květinou, která přednedávnem přistála na palubě jedné vesmírné lodi na Utiku, Popis květiny v jednotlivých výpovědích nebyl vždy stejný. Každopádně se muselo jednat o nádhernou rostlinu, která úžasně voněla. Podle všeho bylo možno tu vůni cítit od kosmodromu až do centra města. Na vzdálenost pětadvaceti kilometrů!

Meechův rozumový sektor vyhodnotil tuto informaci jako neslýchanou.

Udivovala ho přitom skutečnost, že nikdo z těch, kteří tu de

batovali, zmíněnou květinu nikdy neviděl. Všichni ji pouze cítili. Přesto ji popisovali. Tvrdili, že je fialová, se žlutým středem květů a jejich popis se lišil jen ve tvaru okvětních lístků a ve velikosti rostliny.

Meech si zjišťoval, zda je tu vůni ještě možné ucítit- Tvrdili mu, Že už ne. Zároveň mu všichni tvrdili, že by za tou rostlinou šli na kraj světa, kdyby museli.

Meech to všechno vzal se vsí vážností na vědomí a vrátil se k vozu. Nasedl, vznesli se nad hlavy davu a zanedlouho přistáli na kosmodromu.

Bylo takřka nemožné najít místo k zaparkování. Když nedokázali přistát, alespoň následovali tisícíhlavý dav směrem na východ. Údajně někde tam mela ta rostlina být.

Všichni směřovali ke skokanské lodi, která stála na východním okraji kosmodromu a na jejímž trupu bylo velkými písmeny napsáno: LORAL LXXXVII. Meech si uvědomoval, že by možná bylo dobré tuhle loď navštívit.

O pár minut později však změnil názor.

;Znovu pocítil silné vyzařování cizího mozku- Uvědomil si, že se jeho majitel blíží. Blížil se ze stejného směru jako vzrušený dav. Meech si říkal, že v tom musí být nějaká souvislost - a krátce nato také zjistil, jaká.

Automatické vozidlo přeletělo shromáždění geometrických budov zdejšího chrámového městečka kultu Baalol. Meech pocítil, jak po přeletu městečka signály cizího mozku slábnou. Podíval se dolů a zjišťoval, že se k chrámovému městečku blíží davy lidí ze všech stran, tedy nikoliv jen od kosmodromu. Ta květina se tedy musela nacházet v některém z chrámů! A v městečku byl taky ten, po kterém Meech Hannigan pásl.

Tím byl Meechův úkol splněn. Přiletěl na Utik, aby se zaměřil na aktivitu zdejší sekty Baalolu. Měl podat zprávu na Zemi, jakmile by se v souvislosti se sektou začalo dít něco podezřelého. ,

A to bylo právě nyní.

Obrátil vozidlo zpět do města, nechal se odvézt k domu, kde měl pronajatý byt, vyjel nahoru, zamkl se v bytě a aktivoval hypervysílačku, aby poslal zašifrovanou zprávu pro Zemi.

Jakmile to provedl, čekal.

Věděl, že brzy dostane odpověď.

-> ^ ^

Ve velkém Chrámu Pravdy seděl zdrcený vysoký kazatel kultu Baalol Kálal a naslouchal chechotu. Pořád ještě nevěděl, kdo se to vlastně směje. Ale zvolna začínal chovat určité podezření.

Vtom k němu přišel jeden z nižších kazatelů a informoval ho, že venku kolem městečka se srocuje obrovský dav, který touží po zázračné květině.

Kálal neměl tušení, o jaké květině je řeč. Jakmile si to uvědomil, znovu slyšel ten smích. V duchu si rozzlobeně říkal, že neznámý smíšek asi ví lip než on, o jakou zázračnou květinu jde.

V tu chvíli přišel ze Země hypergram, který říkal, že se jistý agent z Utiku má na palubě nejbližší lodi odebrat zpátky na Zemi. Zvláštní na tom bylo, že příjemce zprávy nepotřeboval dešifrovací přístroj a ihned zprávě porozuměl.

O půl hodiny později vstupoval robot Meech Hannigan na kosmodrom v Massennocku, aby si koupil letenku na Zemi.

^ A ^

Bytost: Aktivátory nejsou zrovna tím, co se od nich čekalo.

Homunkulus: To znamená...

Bytost: To znamená, že vůbec nedělají to, co by aktivátory měly dělat.

Homunkulus: Nemají žádnou funkci?

Bytost: Ale mají, to zase mají...

^ X ^ -

První myšlenkou Rona Landryho po přistání na Utiku bylo: Starej mě moh taky poslat někam jinam!

Ron se pro svůj nový úkol nedokázal nadchnout. Plukovník Quinto a hypnosolení ho připravilo na práci na Utiku. Ta práce nebyla nijak jasná, protože se týkala kazatelů Baalolu, tedy bytostí, které měly mimořádně vyvinuté mozkové paraschopnosti, což představovalo nejlepší cestu do záhuby. Ron Landry se tady snadno mohl zamotat do nepříjemnosti, ze které už nevedla cesta zpět.

Bylo mu slabou útěchou, že na Utiku mezitím přistáli i jeho druzi: kapitán Larry Randall a nový agent Lofty Patterson, a že by ho podpořili, kdyby to potřeboval. Jednoduše tenhle úkol neměl rád a bašta.

Seržant Hannigan znal tohle město. Obstaral vozidlo a odvezl svého nadřízeného do hotelu v centru. Ron Landry ho pak znovu poslal ven a přikázal mu, aby obstaral informace o nejnovějších událostech u městečka Baalolu. Od odletu seržanta Hannigana na Zemi mezitím uplynulo šest dní, takže se dalo předpokládat, že se na Utiku skutečně něco změnilo.

Meech se za hodinu vrátil a přinesl zprávy a záznamy.

Ze záznamů bylo zřejmé, že se oficiální místa Massennocku začala zajímat o podivné události v okolí chrámu Baalolu. Byli vysláni pozorovatelé, ale žádný z nich se zatím nevrátil. Kazatelé Baalolu byli požádáni o vysvětlení, ale žádné neměli. Vzrušené davy nadále obléhaly brány chrámového městečka. Ve vstupu jim bránil energetický ochranný zvon, který se nad městečkem klenul. Jinak by lidé už určitě vtrhli dovnitř.

Policie Massennocku byla požádána, aby dav rozehnala. Ale policisté místo toho zahodili zbraně a přidali se k ostatním, aby obléhali chrámové městečko.

Nikdo v celém Massennocku netušil, co se vlastně stalo. Pořád se jen mluvilo o záračné květině, ale ještě nikdo ji neviděl.

Ron Landry neztrácel Čas. Když prostudoval informační ma-

teriál, společně s Meechem Hanniganem vyrazili na místa, kde se to všechno odehrávalo.

^ A ^

Úřady Massennocku zařídily alespoň jednu věc: okolí chrámového městečka nechaly v odstupu jednoho kilometru od běsnících davů uzavřít. Nikdo nesměl touto zábranou projít bez zvláštního povolení.

Ron Landry tohle povolení neměl, ale nedělal si s tím starosti. Blížil se společně s Meechem Hanniganem k policejnímu řetězci.

„Tady nesmíte dál," tvrdil jeden ze strážníků arkonidským dialektem. „Ulice je uzavřena."

„Já můžu," odvětil Ron. „Kdo je vaším nadřízeným?"

„Poručík Nazdek," odpověděl strážník a řekl to tak nahlas, až se jmenovaný poručík otočil a tázavě na Rona pohlédl.

„Mé jméno je Landry," řekl Ron, „major pozemské flotily. Podívejte se na tohle, prosím!"

Sáhl do kapsy a vytáhl malou třpytivou věc, podobnou medaili. Poručík se na ni podíval a hned zjistil, koho má před sebou. Každý v Galaxii věděl, co tableta fialová medaile znamená a jaké by mohl mít problémy, kdyby majiteli medaile v něčem bránil.

„Pochopitelně, že můžete projít, majore," řekl poručík a zasalutoval.

„Díky." usmál se Ron. Mávl na Meecha a přešli {^es křižovatku.

Ron se obrátil doleva. Nebylo mu dvakrát dobře při pomyšlení, že se ocitá v zóně ohrožení. Okolní domy vypadaly opuštěně, Obyvatelé je ve všeobecném rozrušení patrně opustili.

Vtom se Meech zastavil.

„Támhle někdo je," řekl klidně a tiše.

Ron pochopil.

Když Meech na někoho upozornil, určitě tím nemyslel jen tak někoho.

Ron se rozhlížel.

„Kde?“ chtěl vědět.

„Tenhle nebo vedlejší dům,“ odvětil Meech. „Mezi desátým a dvanáctým patrem.“

Ron se zatím nepodíval nahoru. Horečnaté přemýšlel. Věděl, že na Utiku nežijí domorodí mutanti, jejichž paramyšlenkové vyzařování by Meech mohl zachytit. Arkonidští mutanti byli jenom velice slabě nadaní. Pozemští mutanti na Utiku nežili. Zůstala tedy možnost, že jde o úplného cizince, nebo o kazatele

kultu Baalol.

Ron okamžitě pochopil, že jeho akce na Utiku bude asi skutečně důležitá.

Čekali na něj!

Potřeboval jenom pár vteřin a už měl plán.

„Budeme klidně pokračovat,“ rozhodl. „Dávej si na něj pozor!“

Kráčeli pomalu a loudavé, jako by šli na procházku.

„Ani se nehne,“ řekl Meech a zavrtěl hlavou.

Z opačného konce ulice se síni hluk.

„Rád bych věděl, co má v úmyslu,“ odpověděl nahlas Ron a zamračil se.

...

„Nedokážu přečíst jeho myšlenky,“ usmíval se Meech, „ale zdá se, že nás pozoruje.“

Čtěl říct ještě něco, ale v tuhle chvíli znovu zachytil vyzařování, kterého si všiml už na kosmodromu v Utiku před několika dny. Přesně před šesti dny. Konstatoval, že neznámé vyzařování přichází ze severovýchodního směru, tedy od chrámového městečka. Čtěl na to upozornit Rona Landryho.

Ale cosi ho předešlo.

^| ^

Jako mrak nepopsatelně sladké a neukojitelné touhy se nad ulici snášela vůně. Ron zůstal stát. Zvedl hlavu a začíchal. Ta vůně s sebou nesla tušení. Tušení nádherné, neuvěřitelně krásné květiny, která tam někde rostla. Ron byl v první chvíli přesvědčen, že nemůže žít šťastně, pokud tu květinu co nejdříve neuvidí. Byla křehká a nádherná, to věděl.

Strážlivá myšlenka! Mel pocit, že květina každou chvíli zahyne. Stála za to, aby byla zachráněna. Když se všichni vynasnaží, dalo by se to zvládnout.

To bylo ono! Musel květinu vidět a přispět svou měrou, aby ji ošetřil a chránil.

Otočil se a nadšeně plácl Meecha po rameni,

„Chceme tu květinu vidět, Meechu?“ zvolal nahlas.

V Meechově mozku to tiše cvaklo. Jako robot byl Meech schopen překonat jakýkoliv úžas během zlomku vteřiny. Ledabyly přikývl a souhlasil: „Ano, to je dobrý nápad. Jdeme!“

Ron vykročil. Náhle měl velice naspěch. Temná stěna rozrušených lidí se rychle blížila. Meech si jí nevšímal. Bylo pro něj maličností udržet krok s Ronem, a kromě toho se musel soustředit na cizí mozek, který se pořád ještě nacházel kdesi nad nimi v jednom z domů.

A nyní se dokonce pohnul. Meech zřetelně cítil, že je následuje. Věděl, že obytné bloky, kolem kterých krácejí, jsou propojeny chodbami.

S Ronovou proměnou se Meech rychle smířil. Byl připraven, že Ron Landry v určité oblasti ztratí rozum- Stejně jako ostatní. Ne náhodou byl určen za Ronova průvodce. Jakmile by věc měla být nebezpečná, přinutí Rona, aby se otočil - pokud to bude nutné i násilím - a vyvede ho z nebezpečné zóny. To bylo prosté. Nikdo z lidí se nedokázal bránit fyzické síle robota.

Situace se však poněkud zkomplikovala tím, že se objevil neznámý pozorovatel, který se ukrýval v jednom z prázdných domů. Ohledně něj nemel Meech žádné naprogramování. Musel si tedy sám něco vymyslet.

Ron mezitím dorazil k zadním řadám tlačícího se davu. Popadl nějakého holohlavého muže za ramena a bez námahy ho odstrčil.

„Pusťte mě, lidi!“ volal mocným hlasem. „Musíme se postarat o tu květinu!“

„Hele hele!“ obrátil se holohlavý muž a chytil Rona za límec. „To by nešlo. Už tady všichni stojíme pár hodin a čekáme, až se dostaneme blíž.“

Nato se ozvalo souhlasné mručení davu. Meech se připravil k boji. Ron byl příliš prudký. Dostane se do potíží.

„Když jsi příliš hloupý na to, aby ses tam dostal,“ šklebil se Ron na holohlavého, „pak to neznamená, že i já jsem takový.“

S těmito slovy vykročil a rozrazil dav. Užaslí lidé na něj zírali. Někteří dokonce sami ustupovali. Ron se tlačil davem a Meecha měl v patách.

Od té chvíle neměl Ron prakticky žádné potíže. Tímto způsobem se Meech za svým nadřazeným dostal až k nejbližší křižovatce. Obytný blok po levé ruce tady končil a neznámý pronásledovatel se nyní musel rozhodnout, co podnikne dál. Meech se rozhodl, že mu dá příležitost.

Ulice po levé ruce na křižovatce vypadala prázdněji než ta, po které přišli. Meech chytil Rona za paži. „Jdi támhle,“ zašeptal anglicky. „Dostaneme se rychleji kupředu.“

Ron uposlechl a obrátil doleva. Dav řídl. Dvacet metrů na konci křižovatky byla ulice už téměř prázdná. Ron Landry přidal-

Ale Meech věděl, že se nedostane daleko. Cizí mozek byl velice blízko a soudě podle síly jeho vyzařování už musel mít nějaký plán- Meech se připravil k boji.

Ron mezitím dospěl k transportnímu pásu, který vedl ze vstupu obytného bloku na ulici. Nijak se nerozhlížel. Teprve když uslyšel ten hlas, zastavil se a trhlo to s ním.

„Ani hnout, vy dva!“ říkal hlas.

Muž, který stál pod otevřeným portálem, vypadal podle Mee-

chových zkušeností vcelku normálně. Měl na sobe obyčejný oblek nepříliš nápadité módy Utiku a jediné, čím se lišil od ostatních Utikeranů, byly jeho husté vlasy.

A pochopitelně paprskomet s krátkou hlavní, který svíral v ruce.

Meech nevěděl, jak Ron zareaguje. Musel dávat pozor zároveň na dvě věci. Totiž na to, jak Ron zareaguje, a na to, aby cizinec nemohl vystřelit. Postavil se tak, aby ho Ron viděl, a pomalu zvedl ruce nad hlavu. S úlevou sledoval, že po krátkém zaváhání následoval Ron jeho příkladu.

„Pojďte sem nahoru!“ přikázal cizinec a mával zbraní.

Meech vystoupil na transportní pás a pomalu klouzal vzhůru k portálu. Zřetelně cítil, že Ron je těsně za ním-

Cizinec ustoupil stranou a nechal je projít. Meech přitom pochopil, že za portálem bude ještě někdo další. Proto se ani nedivil, když z pološera přijímací haly přiletělo něco jako kyj a praštilo ho to do hlavy. Meech se s takovými staromódními metodami vlastně ještě nesetkal, ale věděl, co se od něj nyní čeká. Bolestně vykřikl, šel do kolen a složil se na bok.

Jak tam ležel, přimhouřenýma očima sledoval, že se Ronu Landrymu stalo něco podobného, jen s tím rozdílem, že Ron skutečně upadl do bezvědomí.

^ ^ ^

Vzadu v hale se objevili čtyři muži.

Dva drželi tyče z plastikokovu, totiž zbraně, se kterými vyřídili Meecha a Rona.

Zatímco se přibližovali, Meech zřetelně cítil, že i jejich mozky mají onu podivnou sílu, proto se aktivoval jeho přijímač. Jen s tím rozdílem, že to, co ze sebe vydávali, bylo zřetelně slabší, než vyzařování mozku muže se zbraní.

„Odneste je nahoru!“ přikázal muž se zbraní-

Meech ho zatím ještě neviděl, protože ležel zády k portálu. Ale

věděl, že bude muset něco podniknout, a sice hned. Jakmile by se ho pokusili zvednout, snadno zjistí jak je těžký a pravděpodobně je velice rychle napadne, kdo vlastně je.

Viděl jak dva cizinci berou do náručí Rona a jak ho odnášejí k výtahu. Ostatní se blížili k němu. Meech cítil, že ho chytají za hlavu a nohy. Slyšel někoho zasténat a potom zděšený výkřik:

„Panebože! Ten chlap je těžkej jako z kamene.“

I ti dva, co nesli Rona, projevili zvědavost. Položili Rona na zem a vraceli se.

To se Meechovi hodilo. Jedním skokem se octl na nohou. Síla jeho masivního těla odmrštila muže, kteří ho chtěli původně odnést. Odletěli pět metrů daleko, Meech se prudce otočil. Nemýlil se. Cizinec s paprskometem reagoval bleskurychle. Otočil zbraň proti němu a Meech už viděl ústí hlavně. Ovšem setina vteřiny, kterou potřebuje prst organické bytosti, aby zmáčkl spoušť, je pro každého robota malou věčností. Rychleji než to kdokoli mohl vidět, zvedl Meech pravou ruku nahoru a odpálil parapaprsky.

Cizinec vykřikl a složil se. Zbraň mu přitom spadla na podlahu.

Meech se rozhlédl. Dva ze zbývajících bojovníků mezitím pochopili situaci a ozbrojeni kyji proti němu běželi. Meech pohnul rukama a zasáhl oba útočníky do čela. Nehlučně se složili a zůstali bez hnutí ležet. Meech je pro jistotu ještě paralyzoval. Totéž se stalo zbývajícím dvěma mužům. Tím bitva skončila a Meech ještě pozorně pátral, zda kdesi v nebezpečné blízkosti není ještě skryt další protivník.

Mozky pěti bezvědomých byly tiché. Nemusel dlouho přemýšlet, co nyní udělat. Měl pšť důležitých zajatců, kteří museli být odneseni do bezpečí, a jednoho bezvědomého nadřízeného, kterého bylo třeba přivést k vědomí. To všechno muselo proběhnout bez velkého rozruchu. Meech potřeboval velký automatický vůz, ovšem v této odříznuté části města nešlo žádný sehnat. Vzpomínal si, že možná bude dobré projít celým obytným blokem a

dostat se až k policistovi Nazdekovi- Ten by snad mohl nějaký vůz obstarat.

Bez dalšího váhání se vydal na cestu. Popadl Rona a jednoho z cizinců za paže a táhl je za sebou. Odhadoval, že na opačný konec budovy bude potřebovat asi pět minut. Působnost paralyzátoru byla nastavena na dvě hodiny.

O zbývajících tři zajatce si tedy nemusel dělat starosti.

^ A ^

Bytost: ...oni slouží mé zábavě.

Homunkulus (po krátkém přemýšlení): Smím se zeptat k jaké zábavě?

Bytost: Aktivátor buněk úzce spolupracuje s mozkem svého nositele. Působí tedy jako zesilovač. Protože energetické podoba, která se užívá k neustálé regeneraci buněk, je příbuzná s průměrnou mentální energií.

Homunkulus: Rozumím...

^ ^_ ^

Kálal věděl, že je prakticky ztracen.

Pochopil, že za všechno může malý přístroj, který nosil v prsou.

Nechápal sice, proč tento stroj nezapůsobil už na Členy posádky, protože jej už měl u sebe, ovšem přesto si byl naprosto jist, že je to tím.

Cíle kultu Baalol nesnesly příliš rozruchu. Kálal věděl, že ztratí úřad vysokého kazatele a možná i Život, pokud se Baalol dozví o jeho problémech na Utiku.

Bylo přitom jedno, jestli je či není vinen. Pokusil se odstranit ten přístroj ze své hrudi. To se však nepodařilo ani jemu, ani araským odborníkům v chrámu. Buněčný aktivátor si našel cestu tkání a uvízl v blízkosti srdce. Jako by jej řídila d'ábelská in-

teligence. Aktivátor si našel místo, kde jej nebylo možno vyoperovat, pokud Kálal nechtěl zemřít.

Proto požádal, aby přístroj zůstal na svém místě, ale aby byl deaktivován. Nicméně araští lékaři zjistili, že aktivátor převzal namísto srdce část zásobování těla krví a že by jeho zničení mohlo způsobit smrtící stagnaci krevního oběhu.

Takže ani tudy nevedla cesta.

Musel tu pekelnou věc nosit v sobě a dopouštět, aby se všude kam přišel k němu rozbíhali Šílenci, aby ho hladili a aby ho neustále polévali vodou nebo jinými tekutinami.

Věděl také, že protivníci kultu Baalol už dávno vědí o událostech na Utiku a kromě toho zjistil, že už několik hodin jsou na Utiku dva pozemští agenti, kteří se snaží rozlousknout záhadu tajemných událostí. Na Kalálův rozkaz byla vyslána malá jednotka, která měla Pozemšťany zajistit a zatknout. Ale jednotka pod velením Doosdala se zatím ještě neohlásila. Mezitím také hrozilo nebezpečí, že některý z dalších kazatelů dojde k názoru, že bude nutno v zájmu ochrany cílů vznešeného kultu Baalol Kálala zabít. Kálal si tím byl naprosto jist a bylo jen otázkou času, než to někoho napadne.

Existovala jenom jediná možnost, jak tomuto osudu uniknout.

Útěk!

-> ^ ^

„Přestaň s tou směšnou květinou," řekl nazlobeně Lany Randall. „Já ji nechci vidět. Pojď sem!" Jeho podřízený Lofty Patterson se nehnul z místa. „Musím ji vidět, kapitáne," trval na svém, „Nesmíte mi to zakazovat."

Larry nevěděl, jestli mu má porozumět, nebo jestli mu to má zakázat. Lofty stál jenom dva metry od něj, ale kdesi v těch dvou metrech ležela neviditelná hranice, která dělila město na šílence a normální lidi.

Daleko za nimi čekala policie. Propustila Larryho a jeho druhy stejně, jako několik hodin předtím Rona Landryho a Meecha Han-. n i g a n a .

Lofty se obrátil a chtěl pokračovat v cestě.

„Zůstaň stát, Lofty!“ vykřikl Larry.

Lofty se podíval přes rameno, ale nezastavil se. Larry tasil zbraň a namířil na něj. Nemínil po něm vážně střílet, ale tady se nabízela dobrá příležitost zjistit, jak daleko působila hypnóza na zdravý lidský rozum.

Znovu Loftyho varoval. Ten se opět ohlédl, ale tentokrát spatřil zbraň. Zastavil se a otočil. .

„Přece byste na mě nestřílel, pane?“ zaúpěl.

„Ale jo, střílel,“ vysvětloval Larry. „Dal jsem ti rozkaz a tys ho nesplnil. Nacházíme se v akci, podléháš válečnému právu.“

Tohle byl sice nesmysl, ale na Loftyho to zapůsobilo. Váhavě vykročil zpět k Larrymu. Bylo na něm vidět, jak je to pro něj těžké.

„Proč mi zakazujete,“ úpěl dál, „abych tu nádhernou květinu mohl vidět? Je tak krásná, tak skvělá, tak nesrovnatelně nádherně voní...“

„Jak vypadá?“ přerušil ho Larry.

Než mohl Lofty odpovědět, zachvěl se, jako by dostal elektrickou ránu.

„Jak vypadá kdo?“ zeptal se překvapeně.

A Larry vytřeštil oči.

„No přece ta květina, o které jsi právě vyprávěl!“

Lofty na něj nechápavě zíral.

„Já? Já vyprávěl o květině, pane...?“

Pak spatřil v Larryho ruce zbraň.

„Co... co se děje, pane? Proč...?“

Larry mávl rukou. Pochopil, co se stalo. Lofty Patterson už nebyl pod vlivem hypnózy. S tou věcí, která hypnózu rozšiřovala, se v tu chvíli muselo něco stát. Larry schoval zbraň a zahleděl se na dav na opačném konci ulice.

Ti lidé se však neotáčeli. Byli pořád zády k nim. Jako by pořád čekali. Takže na ně hypnotická síla ještě stále působila.

Znamenalo to, že se hranice hypnotického vlivu posunula. Patrně se svým působitelem.

To tedy znamenalo, že se věc, která hypnotický efekt vyzařovala, pohnula.

Larry si uvědomil, že souhlasí domněnka Meecha Hannigana, že podezřelé vyzařování vychází ze živé bytosti a že se tato bytost patrně nachází v Chrámu Pravdy v městečku sekty Baalol. Larry se otočil a přikázal Loftymu, aby se vrátil. Cestou přemýšlel, co by měl udělat.

^^^

Kálalova pozice byla ještě natolik silná, že mohl rezolutně požadovat vozidlo, aniž by musel vysvětlit, proč vysoký kazatel chce zrovna v okamžiku krize opustit chrám.

Ještě jednou svým lidem vysvětlil, že musejí dávat pozor na agenty cizích mocností, pak nastoupil do vozidla, které na něj čekalo ve vnitřním dvoře chrámu, nastartoval a uvolnil ochranný energetický štít pro průlet nad městečkem chrámů.

Vůz vystoupal do výšky. Kálal přepnul na nejvyšší zrychlení, protože na druhé straně ochranného štítu čekaly tucty automatických vozů na okamžik, kdy se uvolní neprostupná energetická stěna mezi nimi a domnělou zázračnou květinou. Některá z vozidel se sníženou rychlostí doslova stála na ochranném štítu, takže když se prolomil, řítily se dolů a jejich piloti netušili, co se děje. Kálal měl v úmyslu využít vzniklý chaos a uniknout.

Ale to se pletl. Měl v sobě nezničitelný aktivátor, příčinu všeho neštěstí. Utikerané okamžitě pochopili, že květina, po které všichni touží, se jim snaží uniknout.

Hypnotizovaní totiž každou chvíli věděli, ve kterém směru je předmět, po kterém tolik touží. Kálalovi se nepodařilo je zmást ani na vteřinu.

Neuvěřitelně rychle se kolem něj utvořil prstenec šilenců. Musel snížit rychlost svého vozidla, aby se s nimi nesrazil. Viděl za okny létajících vozidel vytřeštěné oči, otevřená ústa, nosy rozmáčklé o průhledy.

Dvě sté metrů nad střechami chrámů Kálal pochopil, že nemá šanci. Byli všude. Jenom vzdušný prostor pod ním byl prázdný. Nezaváhal, otočil vůz a bleskurychle klesal. Nyní se nemusel bát kolize. Vydal signál, pomocí kterého znovu otevřel ochranný energetický štít nad městečkem. Letěl velice rychle, bylo mu všechno jedno.

I kdyby se štít nestačil rozevřít a on by se o něj rozbil, v tu chvíli by mu to nevadilo.

Měl štěstí. Jeho vozidlo prolétlo ochranným štítem a přistálo na hlavním dvoře chrámového městečka. Štít se znovu včas uzavřel před pronásledovateli.

Kálal vystoupil a kolena se mu třásla. Několik kazatelů ho uvítalo. Zastavili se před ním a mírně se uklonili.

Jenom mírně. Ne tak, jak by se slušelo pro velkého kazatele.

Kálal cítil, že jeho hodiny jsou sečteny.

^^^

Larry se díval do očí majitele lokálu Kazeka.

„Kolikrát jste se ho napil?“ zeptal se Larry.

„O, bohužel jenom dvakrát. Rád bych ho měl víc, ale víc jsem nedostal.“

.

„Dodávali ho kazatelé Baalolu, že?“ zeptal se Larry.

„Myslím, že ano,“ přiznal Kazek.

Larry si přejel rukou přes ústa, jako by dostal chuť. Pak se zeptal:

„Myslíte, že ještě nějaký mají?“

Kazek nyní vypadal zcela lhostejně.

„I kdyby, tady na Utiku se s tím už nesmí obchodovat.“

„Já vím. Existuje přece černý trh. Mám dost peněz, rád za pár lahvíček liquitivu dobře zaplatím.“

Kazek na něj zkoumavě pohlédl. Lany studoval jeho oči a viděl v nich jiskřičky chamtivosti- Nepře počítal se.

„Někdy má člověk štěstí," zamumlal-

„Jak to myslíte?"

„No...," odpověděl Kazek, „kazatelé prý údajně mají ještě velkou zásobu liquitivu a svým přívržencům ho ještě i dnes prodávají."

„A je tu někde nějaký jejich příznivec?"

Kazek bojoval sám se sebou. Bylo to na něm vidět.

„Třeba já," odpověděl nakonec. „Svého času jsem jim prokázal služby a oni jsou za ně vděční. Myslím, že by mi nějaký liquitiv prodali, kdybych je o to požádal- Musel bych si ho však sám obstarat a od policejního zákazu ceny zrovna neklesly."

Larry přikývl. - .

„To zní dobře," řekl. „Kam pro ten likér půjdete? Do chrámu?"

„Jo."

„Máte volný přístup?"

„Tak se tomu říkat nedá," váhavě odvětil Kazek. „I kazatelé si musejí dávat pozor. Jsou sice mocní a policie Massenocku by jim nemohla moc ublížit, ale musejí si chránit pověst. Nesmí se zveřejnit, že občas prodávají liquitiv."

„Hm," zamumlal Larry a po chvíli se znovu zeptal: „Vezmete mě s sebou?"

„To nejde," zavrtěl hlavou Kazek. „Velkorysost kazatelů má své hranice!"

„Ale já mám peníze," trval na svém Larry.

„Jo, to je fakt," přiznal Kazek.

„A bez peněz mi to neobstaráte. Platím v hotovosti a z ručky do ručky. Dobrá, uděláme obchod. Zaplatím vám dvacet procent kupní ceny navíc, když mě vezmete s sebou."

„Zkusím to," vzdychl Kazek. „Možná, že se na mne kazatelé rozzlobí. Ale zkusím to."

„Peníze jsou peníze," dodal Larry, aby měli jasno.

V tuto chvíli byl jejich rozhovor přerušen. Larry cítil tiché bzu-

cení přístroje, který nosil na zápěstí. Někdo s ním chtěl mluvit, a protože přitom použil mikrokom, bylo to asi důležité. Mohl to být Lofty, který zůstal doma v hotelu nebo i Ron Landry. Lany se s Kazekem rychle rozloučil a domluvil se na přespříští den. Potom opustil restauraci, nasedl do automatického vozidla a odpovídal na volání během jízdy.

Chtěl ho Ron Landry.

„Mezitím se stalo pár důležitých věcí," vysvětloval Ron. „Budeme si o tom muset promluvit. Sejdeme se..."

Domluvili si místo setkání. Larry měl pocit, že se konečně něco děje.

^^^

Kálal cítil, že přicházejí. Nedokázal rozpoznat jejich myšlenky, protože se před nímablokovali. Ale uměl si domyslet, co asi chtějí. Nepřicházeli s přívětivými úmysly. Zastavili se přede dveřmi a jeden z nich se zeptal: „Smíme vstoupit, vzácný pane?"

„Vstupte, přítel," odvětil unavené Kálal a ve stejný okamžik se dveře otevřely.

Bylo jich pět. Ten, který mluvil, se jmenoval Argagál, nejstarší mezi kazateli čtvrtého stupně na Utiku. Přede dveřmi se postavili do řady a před Kálalem se uklonili podle předpisů.

„Nu, co vás ke mně přivádí, přítelé?" zeptal se Kálal.

„Prosíme tě, vzácný pane," odpověděl Argagál, „převezmi předsednictví hlavního shromáždění, které bylo již svoláno."

Kálal se vyděsil.

Svolali hlavní shromáždění. Existovaly jenom dvě možnosti, jak toto shromáždění svolat. Svolával je buď vysoký kazatel, tedy kazatel druhého stupně - anebo většina všech ostatních kazatelů nižšího stupně, kteří žili v komplexu chrámů. Pokud by se jeden jediný vyjádřil proti svolání shromáždění, žádné by se nekonalo. Pokud však byli všichni pro, pak nebylo nutno se ptát ani jednoho vysokého kazatele.

Kálal si nevzpomínal, že by se někdy zúčastnil hlavního shromáždění, které by bylo svoláno druhým způsobem. To už se musely dít neskutečně důležité věci. I pak obvykle přece jenom došlo k tomu, že představenstvo bylo požádáno o souhlas.

To však Argagál neučinil. Shromáždění se bude konat a Kálala se nikdo neptal.

Kálal věděl, co to znamená.

Vstal.

„Nebudeme ztrácet čas," řekl klidným hlasem, když překonal první Šok.

Argagál a jeho druzi se obrátili a vyšli ven. Vyvedli Kálala širokou hlavní chodbou chrámové pyramidy až do velkého sálu.

Tam Kálal bez zaváhání vystoupil nahoru na místo předsedy shromáždění, které mu patřilo. Přelétl řady svých podřízených, kteří stali pozorně za křesly a dívali se na něj. Viděl, že přišli všichni, chyběli jenom ti, kteří byli v akci.

„Bylo svoláno hlavní shromáždění," vysvětloval Kálal. „Dejte mi vědět, kdo ho svolal a z jakého důvodu."

Těmito slovy bylo shromáždění zahájeno. Kazatelé usedli. Zůstal stát jenom Argagál.

„Já jsem ho svolal, vzácný pane," odpověděl klidně. „Důvodem je mimořádně nebezpečná situace, do které se naše chrámy na Utiku dostaly. A byla způsobena cizím přístrojem, vzácný pane, který nosíš ve své hrudi."

To byla v podstatě žaloba. Kálal okamžitě poznal své šance. Divil se, že Argagál neformuloval svá úvodní slova chytřeji. Pokud by takhle pokračoval, shromáždění by pro něj znamenalo definitivní porážku.

Argagál se posadil. Kálal jako předseda neměl zapotřebí vstát, když odpovídal: „Jsem si vědom nebezpečí, které cizí přístroj představuje. Ale i kdyby existovala možnost se tohoto přístroje zbavit, nesměl bych to udělat, protože jsem jej dostal přímo od Nejvyššího Baalola."

Rozhlédl se, ale nebyl spokojen s tím, co viděl. Ještě nikomu

z přítomných neřekl, že aktivátor dostal z nikou Vysokého Baalola. Byl si jist, že tím nyní vyvolal pochybnosti. Kazatelé a pod-kazatelé se na něj nadále dívali velmi nepřívětivě.

„Odpust', vzácný pane," začal znovu Argagál a vstal přitom, „odpust', že vyslovím domněnku."

Kálal přikývl.

„Vysoký Baalol, náš nejvzácnější pane, ti jistě ten přístroj dal, aby tím naplnil určitý účel. Tento účel však patrně vinou nějaké konstrukční vady nelze naplnit. Místo toho přístroj působí nebezpečí. Jsem si jist, že kdyby Vysoký Baalol věděl, jakou zkázu způsobil, své mínění o nedotknutelnosti přístroje by okamžitě změnil."

Kálal se zamračil.

„To je jenom hypotéza," odpověděl nazlobeně. „Nikdo nemá právo pochybovat o našem nejvyšším pánu a o jeho myšlenkách a slovech. Nesmíme podniknout nic, dokud nerozhodne sám Vysoký Baalol."

Nyní se Argagál usmál.

„Smím se tě zeptat, ctěný pane, jak může Vysoký Baalol o něčem rozhodnout, když není informován o událostech, které se tu dějí?"

„Budeme ho informovat, jakmile na to budu mít čas," odvětil Kálal.

„Copak nebezpečí už není dostatečně velké?" namítl Argagál.

„Ty se opovažuješ mi něco předpisovat?" zahřímal Kálal.

„Nic ti nepředpisuji, ctěný," odvětil Argagál klidně. „Ale my všichni vidíme, že zraňuješ důležitý princip naší víry. Nadřazuješ osobní blaho nad záležitosti absolutní pravdy."

Kálal vyskočil. Věděl, že tuto výčitku nesmí nechat projít, jinak by byl ztracen.

„Za tuto lež tě poženu k zodpovědnosti, Argagále!" křičel. „Ztratíš svou hodnost a budeš začínat znovu jako kazatel desátého stupně!"

„Tomu nevěřím," řekl Argagál. „Copak jsi sám nevydal in-

strukci, aby byl přístroj buď odstraněn z tvého těla, nebo zničen? A nevysvětlil jsi právě, že s přístrojem nesmí být nic provedeno, protože ti ho světil Vysoký Baalol? Jak sedí tyhle ty dvě výpovědi? Nejsou důkazem, že má výčitka je pravdivá? Bojíš se o svůj život, ctěný pane!"

Několik vteřin byl Kálal němý. Argagál využil příležitost, aby mluvil dál.

„Nečekal jsem, až překonáš svůj strach, a sám jsem informoval Vysokého Baalola o událostech na Utiku. Poníženě jsem ho požádal, aby mi dal rozkaz, jehož provedení nám dovolí zbavit se hrozícího nebezpečí."

Kálal zbledl. Proto si tedy Argagál mohl dovolit ho žalovat. Hovořil s Vysokým Baalolem a pravděpodobně dostal odpovídající instrukce. Kálal ani na vteřinu nevěřil, že Vy soky" Baalol nebude chránit jeho život, pokud budou ve hře plány a cíle kultu Baalol.

„Co... co odpověděl?" vyhrkl rozechvěle-

„Vysoký Baalol," odvětil dunivým hlasem, „tě kára za neposlušnost, protože jsi ho okamžitě neinformoval, a přenechává tomuto shromáždění rozhodnutí, co v takovém případě musí být provedeno. My všichni víme, že se ten ďábelský přístroj nedá z tvé hrudi odstranit a nedá se na místě zničit- Bude tedy pracovat dál a dále bude shromažďovat davy hypnotizovaných šílenců kolem chrámů. Galaxie zpozorní... A my budeme muset zanechat svých plánů, protože ty můžeme provádět pouze v úplné tajnosti.

Přístroj, který v sobě nosíš, musí tedy být umlčen. Nebude to možné jinak, než tím, že tě zabijeme. Protože tohle je jediná možná cesta. Požaduji: ctěný Kálal, káraný naším nejvzácnějším pánem za hrubou neposlušnost, musí být zabit, aby naše plány nebyly nadále ohrožovány vlivem, který z něj vychází. Prosím o hlasování."

Kálal se pohroužil do křesla- Nebyl schopen říct už ani slovo. Nevyslovil ani formulaci, která měla zahájit hlasování. Argagá-

lova slova, která právě slyšel, byla jen ošklivým šumem v jeho uších. Rozuměl zase něčemu teprve ve chvíli, když Argagál oznamoval: „Hlasování rozhodlo. Ctěný Kálal bude zabít.“

^ . A ^

Kálal zvolna vstal. Věděl, že jim to nebude dlouho trvat. Nyní šlo o jeho život - a ten mu byl drahý.

Bude se muset bránit. Toto rozhodnutí mu dodalo novou odvahu. Do tváře se mu vrátila barva. Kazatelé vstávali a dívali se na něj. Kálal jim hleděl do tváří, jako by si je chtěl navždycky zapamatovat.

„Vy mne zabijete!“ zahřímal pak kazatel a v jeho slovech zazněla všechna zlost, kterou v sobě posbíral.

^ _*_ ^

Místnost byla malá a nenápadná. Byla to kancelář, jakou by člověk našel na všech pozemských obchodních základnách relativně nedůležitých světů. Plochý, rozlehlý komplex budov ukrýval bezpočet podobných místností. Nikdo by nečekal, že hluboko pod zemí jsou přístroje a veškeré vybavení, které měnilo takovou obchodní základnu na účinnou operační bázi Oddělení III. Mezihvězdné Sociální Vývojové Pomoci-

Sem na základnu přivedl Meech Hannigan svého nadřízeného a pět zajatců. Transport proběhl bez mimořádných událostí. Ron Landry se brzy probral a zůstala mu jenom mírná bolest hlavy. Hned se pustil do výslechu zajatců. Dobrovolně mu nechtěli prozradit vůbec nic. Musel je posadit pod mechanohypnotický generátor. Ale ani pak nebyl úspěch nijak značný. Vůdce skupiny mechanismu hypnózy odolal a muži, kteří by vypovídali, zase nebyli dostatečně informováni. Nicméně řekli alespoň tolik, že Ron Landry mohl odeslat krátkou zprávu plukovníku Nike Quin-

tovi a pak svolal schůzku s Larrym Randalem a Lofty Pattersonem.

„Pochopitelně, že jsme se nedozvěděli mnoho," vysvětloval jim Ron. „Nevíme, jakého druhu je záření, které Kálal vydává, ale podle našich údajů a pozorování se nemůže jednat o nic jiného, než o mechanohypnotický generátor, který je podobný tomu, jaký je v laboratoři. Pracuje-li skutečně podle stejného principu, pak bychom neměli mít žádné potíže, kdybychom se proti kazatelovu hypnotickému vyzařování chránili absorbérem umístěným v helmách. Technici základny už na takovém přístroji pracují. Zítra si je budeme moci vyzkoušet. Do rána také dostanu odpověď na svou zprávu ze Země. Myslím, že získáme nové instrukce od Nike Quinta." Usmál se přitom. „Každopádně se zdá, že by bylo dobré, kdyby se Larrymu podařilo proniknout s pomocí hospodského Kazeka do chrámů a podívat se, co se tam vlastně děje."

Lany přikývl.

„Nejdřív musíme vyzkoušet ty helmy," míní. „Pokud nebudou účinné, moc tam toho asi nedokáže."

„Jasně."

Larry zvedl hlavu.

„Co se stane se zajatci?"

„To rozhodne Nike Quinto."

Larry vstal.

„Dobrá," řekl. „Teď se pojděte na chvíli vyspat. Noci na Utiku jsou poměrně krátké."

^^^

Larry měl pravdu, události se na něj hrnuly.

Na Zemi informoval plukovník Nike Quinto svého nejvyššího nadřízeného, slunečního maršála Allana D. Mercanta. Mercant mu dal na vědomí, že by bylo dobře, kdyby nezneklidňo-

váli Administrátora Sluneční říše Perryho Rhodana zprávami o aféře na Utiku.

Maršál Mercant potom rozjel kola galaktické diplomacie a spojil se s Arkonem. Jeho Vznešenost Imperátor byl informován o událostech na Utiku a zároveň i o tom, že Administrátor Sluneční říše by ve svém současném psychickém stavu měl být ušetřen informací.

Allan souhlasil. Rozhodli se, že Atlan vytvoří blokádu ze svých kosmických lodí kolem Utiku, takže Rhodan nebude mít důvod cokoli podnikat-

Po rozhovoru s Allanem se maršál Mercant ještě jednou spojil s plukovníkem Nikem Quintem.

^ ^ ^

Přikázali mu, aby se odebral do své pracovny a tam Čekal. Kálal poslechl, protože věděl, co mají v úmyslu, a protože považoval za nebezpečné se jim bránit.

Rychle odešel do pracovny, položil se na lůžko a uvolnil se. Pokoušel se soustředit na úkol, který před ním ležel. Nedařilo se mu to. Nebyl si svou věcí příliš jist. Nevěděl, zda dokáže přemoci deset psychicky silných mužů a zvítězit.

Tato nejistota ho naplňovala panikou a ta mu zase bránila v soustředění.

Jenom pomalu se mu vracel klid, který potřeboval. Cítil jak se kousek po kousku zbavuje strachu a když zavřel oči, zřetelně viděl deset kazatelů, kteří se soustředili, aby mohli co nejrychleji vyslat smrtící psychický impuls.

To byl způsob, kterým vyznavači kultu Baalol zabíjeli své odsouzené. Deset kazatelů čtvrtého stupně se psychicky soustředilo tak, aby vytvořili společnou sílu svých mozků, proti které nikdo neobstál - nebo téměř nikdo. V okamžiku nejvyššího soustředění vystřelilo deset mozků rozkaz k smrti. Zasaženému nezbylo nic

jiného než poslechnout; Odsouzený pak zemřel na mozkovou mrtvici.

Kálal zřetelně viděl jak tam stojí - oči zavřené a myslí na něj - na něj a na jeho smrt.

Kálal cítil, jak síla jejich mozků roste. Věděl, že ho jejich společný hypnotický rozkaz nesmí překvapit.

Argagálova myšlenková síla dospěla k určitému stupni a pak už nenarůstala. Kálal přímo cítil, jak Argagál mlčky svírá dlaně mužů nalevo a napravo od sebe, aby jim naznačil, že je připraven. Cítil také, jak narůstá síla ostatních mozků a spěje ke stejné úrovni, jakou docílil Argagál.

Kálal ležel bez hnutí. Necítil, že je po celém těle zpocený. Neslyšel bzučení klimatizace. Ale viděl deset kazatelů, kteří si přáli jeho smrt. Viděl je tak zřetelně a jasně, jako by je ani neoddalovalo několik solidních stěn.

Zadržel dech, když poslední z deseti dostal svůj mozek plně pod kontrolu.

Teď...!

„Zemři, Kalále!”

Zaznělo mu to v hlavě jako strašlivý výkřik. On sám vykřikl, neviditelná moc ho shodila z lůžka a- praštila s ním o zem. Křičel ještě na podlaze.

Ale dokud cítil bolest, věděl, že ještě žije. Odrazil první útok. Zvítězil. Zvítězil proti deseti mocným mozkům.

Otevřel oči. Hlava mu šíleně třesla a věci kolem sebe viděl jenom jako rozmazané obrysy. Ale pak se mohl pomalu zvednout a zřetelně cítil, že myšlenky vysokých kazatelů, kteří ho chtěli zabít, mezitím zmizely.

Myšlenkový ochranný štít, který utvořil kolem sebe, zapůsobil. Odrazil rozkaz k smrti a vrátil jej k rozkazujícím. Jejich mozky byly vyčerpané odesláním rozkazu a nedokázaly se bránit, Přestože se vrácená mentální energie rozdělila na deset mozků, musela mít strašlivý účinek. Hluboký klid a ticho dokazovaly, že z těch deseti není ani jeden při vědomí.

Při zjištění, jak neuvěřitelná síla se zabydlela v jeho vlastním mozku, se Kálal sebral. Už neměl strach. A věděl, co má dělat.

Table část chrámu byla prázdná.

Nabízela se tedy příležitost k útěku. Kálal neměl přesnou představu, kam vlastně uteče. Věděl, že se nesmí opovážit opustit chrám. Šilenci by ho pronásledovali, kamkoli by odešel. A kazatelům by stačilo pouze sledovat dav.

Musel zůstat v chrámu a čekat na vhodnou příležitost. Jaká příležitost to bude, to Kálal zatím nedokázal říct.

Byla tu možnost schovat se v zemi pod chrámy, v bludišti chodeb a hal, kde byly umístěny přístroje, bez kterých by chrámy Baalolu nemohly existovat. Tam by mohl uniknout a kromě toho by tam všude našel dostatek zásob a proviantu.

Kálal se vydal na cestu. Nemýlil se. Chodby v této části -budovy byly opuštěné.

Pomocí antigravové šachty se snesl do hlubiny. Vystoupil v patnáctém podzemním patře a vzdaloval se od šachty úzkou chodbou.

Minul přitom dveře, za kterými byla umístěna silná hyperkomová vysílačka. Napadlo ho, že by se tu mohl zachránit. Mohl by přivolat pomoc.

Neváhal a pustil se do provádění tohoto plánu. V domluveném kódu s ostatními chrámy na jiných planetách vytvořil text:

„Kálal na Utiku vás prosí o pomoc, přátelé. Je to naléhavé! Přijďte brzy!"

Pak zmáčkl odesílací tlačítko.

Kontrolní světla se rozzářila. Kálal si ještě zkontroloval, že je vše v pořádku, a potom opustil místnost. Kazatelé v tuto chvíli budou vědět, že někdo byl u vysílačky.

Musel nyní jednat rychle a chytře, pokud nechtěl být zajat. .

^ A ^

Homunkulus: Rozumím, že aktivátor, který formuje v mozku majitele jistou myšlenku, aniž by si nositel této myšlenky uvědomil, že ji má, okamžitě zesiluje myšlenkové impulzy a velice Silně je vyzařuje.

Bytost: Ano, to je správné.

Homunkulus: Vyzařovaná myšlenka je schopna podřídit si mozky jiných bytostí a vytvářet v nich obrazy, které ve skutečnosti neexistují.

Bytost: Přesně tak. Není to nádherná legrace? Například na Utiku, na okraji hvězdy M 13, je jeden...

^^^

„Tak co, měl jste potíže?" zeptal se Lany jen tak mimochodem. • „No jistě, a jaké!" horlivě souhlasil Kazek- „Bylo jich tolik, až jsem se už obával o úspěch akce. Málem by se mi to nerentovalo."

„Ale jenom málem," usmál se Larry. „Když se vám to bude aspoň trochu rentovat, povedete mne, že?"

Kazek odevzdaně vzdychl.

„Jenom kvůli vám," úpěl. „Vážně, já na tom už nic nevydělám."

„Téměř nic," bavil se Larry. „Neměli bychom už raději jít?"

Kazek si vzal plášť. Venku slunce pomalu klesalo k obzoru. Pak se snažil zastavit automatický vůz, ale Larry ho zarazil.

„Nechtě toho," řekl. „Myslel jsem si, že pro takovouhle akci je lepší soukromé vozidlo. Přijel jsem ve svém."

Kazek nic nenamítal. Odjeli k budově, u které Čekalo Larryho vozidlo, a nasedli. Ještě než nastartoval. Lany se zeptal: „Kazatelé vám dovolili mne vzít s sebou?"

„Přirozeně. Jinak bych vás tu přece nechal!"

„Byl jste u nich?"

Kazek zavrtěl hlavou.

„Mají v chrámech telekomové připojení. Není zaznamenáno v veřejných seznamech. Ale já znám čísla. Proč se ptáte?“

„Slyšel jste přece o zmatku, který už několik dní řádí na severovýchodě města, tedy v oblasti chrámu. Policie odřízla celou oblast. Jenom jsem chtěl vědět, jak jste se dostal k nim... Ovšem vy jste to neměl zapotřebí.“

Kazal se pousmál.

„S policií si nelamte hlavu, na to jsem už myslel. I policajti jsou jenom lidi...“ :

Larry přikývl, nastartoval vůz a namířil si to po ulici dolů. Aniž by si toho Kazek všiml, Larry zároveň zmáčkne pod ovládacím panelem tlačítko, které aktivovalo naváděcí policejní signál.

^ -* -Ý-

„Támhle jsou!“ řekl Meech a ukázal ve směru, odkud přicházel naváděcí signál.

Ron Landry ten signál viděl jako zelenou křivku na oscilografu. Počítač okamžitě ukazoval souřadnice místa, kde se pohybovali. Ron nastartoval vozidlo a taky se rozjel. Vedle něj seděl Lofty Patterson a zvědavě se díval z okna.

Od této chvíle zachycovali každých dvacet vteřin signál. Souřadnice bodů, ze kterých signál přišel, potom utvářely linii přes alej Velkých králů na severovýchodě města, která vedla do aleje Starých hrdinů. Ron byl překvapen.

„Kam to jedou, k čertu?“ zamručel. „Chrámové městečko přece leží v opačném směru.“

Lofty se vedle něj zachichotal.

„Nejkratší cesta nemusí být vždycky ta nejlepší, to vím ze zkušenosti.“

Po několika dalších minutách řada bodů uhnula k východu.

^^^

Zaparkovali za velkým vozem a Kazek vystoupil. Lany ho následoval a když Kazek leknutím vykřikl a ustoupil o krok před samostatně se otevírajícími bočními dveřmi velkého vozu, chytil ho.

„Co... co to je...?“ vykoktal Kazek.

„Jen klid,“ povzbuzoval ho Larry. „Počítačové zámky jsou nastaveny na mé individuální impulzy a fungují automaticky, jakmile se přiblížím.“

Kazeka to příliš nepřesvědčilo, ale když do něj Larry mírně strčil, nezbylo mu nic jiného, než nastoupit do vozu.

To byla chvíle, ve které zděšeně zjišťoval, že ve vozidle nejsou sami.

Když tam spatřil tři cizince, chtěl utéct, ale Lany Randall stál za ním a nedovolil mu to.

„Jen vstupte, Kazeku!“ pobaveně zvolal Lofty Patterson. „čekáme tu na vás.“

Kazek dopadl na polstrované sedačky. Chvíli mu trvalo, než překonal úžas. Ten cizinec znal jeho jméno, říkal si v duchu, takže ho tenhleten kupec liquitivu asi zradil.

Obrátil se k Larrymu.

„Nedržel jste se naší dohody. Měl byste...“

„Hezky pomalu!“ přerušil ho Larry. „Museli jsme přestoupit. Co kdyby nás někdo sledoval? Tihle tři pánové jsou na několika lahvičkách liquitivu zainteresováni stejně jako já. Zmnohonásobí se vám obchod.“

Kazek tomu nevěřil.

„Přece si vážně nemyslíte, že se v Chrámu Pravdy objevím se čtyřmi cizími lidmi?“

„Proč ne?“ odpověděl místo Larryho Ron. „Kazatelé přece liquitiv nedávají darem, je to jejich obchod, takže by měli být rádi, když se místo jednoho objeví hned čtyři kupci.“

Kazek chvíli přemýšlel a dospěl k závěru, že tato akce Je příliš riskantní-

„Chci vystoupit a jet domů,“ požadoval. „Nebo...“

„Nebo co?"

„Nebo zavolám támhlety policisty." Ron se zasmál.

„Zaprvé bych rád věděl, jak bez našeho souhlasu budete vystupovat z vozu, a zadruhé by mě zajímalo, co byste těm policistům asi tak chtěl říct. Že nám chcete obstarat liquitiv?"

Kazek začínal chápat, že se bude muset podřídit.

„Nechceme vám ublížit," vysvětloval Ron. „Vezměte nás do chrámu a ještě na tom vyděláte."

„Kazatelé mi zakroutí krkem," zamumlal.

„O kazatele si nedělejte starosti," radil mu Ron. „Dozvědí se, jak to ve skutečnosti je: že jsme vás donutili." , Kazekova tvář se rozjasnila.

„No, jestli je to tak," řekl, „tak jedeme!"

Ron spokojeně přikývl a nastartoval.

„-> A ^

O půl hodiny později zastavili před skladišti firmy Masen aThik, kterou Kazek označil jako cíl cesty. Byly to patrové budovy a řada skladišť. Za budovami se rozprostíral nevelký kosmodrom a Ron Landry na něm viděl několik nákladních raket. Nikde nespatri ani živáčka. :

Slabá světla halila prostranství do šerého světla, ale nikde za okny se nesvítilo.

Meech Hannigan mezitím zjistil, že sklady leží přesně 26,4 kilometru jihovýchodně od chrámového městečka Baalolu. Takže nebylo potřeba se obávat hypnotického ovlivnění,

Meech nesl helmy. Ron a Loftý si je minulý den vyzkoušeli. Nebylo pochyb o tom, že jsou účinné, a že absorbují téměř všechno záření, jež Činí z Utikeranů šílence-

„Kam teď?" zeptal se Ron.

Kazek ukázal na raketu.

„Támhle," odpověděl.

„U všech dobrých hvězdných duchů!" zvolal Loftý. „To chcete letět k chrámu s tou raketou?"

Kazek zavrtěl hlavou.

„Ne, to ne. Pojd'te, uvidíte, co mám na mysli."

Přešli přes dvůr mezi budovami a oclli se na kosmodromu. Ve slabém světle lamp viděli bezpočet skvrn, které na povrchu kosmodromu zanechaly startující a přistávající rakety. I raketa, o které Kazek mluvil, stála uprostřed takového propáleného místa.

Z trupu staré rakety vyčnívaly čtyři stabilizační plochy, které končily dole coby hydraulické přistávací nohy. Raketa nebyla očividně naložena. Ron se naklonil a sledoval zřetelné stopy koroze na povrchu kovoplastiku. Přistávací nohy už se delší dobu nepohnuly. Raketa tu pravděpodobně stála už několik let.

Ronovi neuniklo, že je to velmi neobvyklý typ, takže se otočil na Kazeka, který se právě zastavil u jedné ze stabilizačních ploch a očividně bez námahy otevřel předtím neviditelnou klapku. Za nimi objevil Ron dvě tlačítka. Kazek jedno zmáčkł a vstup do zádi trupu rakety se otevřel.

„Nastupte si," řekl Kazek.

Meech šel jako první. Za ním následovali Larry a Loftý. Ron nechal Kazeka jít jako prvního, protože si pořád ještě nebyl jist upřímností jeho smýšlení.

Protože raketa stála na povrchu planety kyslíkové, mohl Meech otevřít vnitřní vstup, zatímco vnější zůstal otevřený. Na chodbě se svítilo, i když jen napůl. Chodba vedla k jakési šachtě, pravděpodobně výtahové, a tu patrně museli použít, aby se dostali k chrámu.

Počkali, až se oba vstupy na loď řádně uzavrou. Pak vešli do šachty a zvolna klesali dolů. Rona nikterak nepřekvapilo, když zjistil, že šachta vede podstatně hlouběji než sahal trup rakety. Když si připomněl, že raketa nestála jen na nohou, nýbrž se jedním svým koncem dotýkala povrchu planety, uvědomil si, že tam stála pravděpodobně jenom jako maskování tajného vchodu.

Šachta končila u tunelu, kterým vedly dvě trojitě řady transportních pásů. Vždycky tři pásy ubíhaly v jednom směru. Oba vnější pomaleji, prostřední o něco rychleji a ten úplně uprostřed velmi rychle.

Ron se zahleděl do chodby. Larry Randall stál vedle něj a mumlal: „Ani nechci vědět, jaký druh zboží po těchhle pásech transportujete.“

Ron zamyšleně přikývl.

Bez dalšího váhání vstoupili na pásy. Meech Hannigan byl v čele. Rychle přeskočil na střední pás a jeho druzi ho následovali. Zhruba rychlostí dvanácti kilometrů za hodinu putovali chodbou, takže asi za dvě hodiny měli být v chrámovém městěčku.

Meech rozdělil helmy. Nasadili si je, aniž by si všímali Kazekova překvapeného výrazu. Kazek nedostal žádnou helmu. Ron nařídil, že překročí hranici hypnotického vlivu zatím nechráněn.

Za několik minut tam byli. Kazek měl pocit, že se v jeho blízkosti něco děje, ale nechápal. Nevěděl, proč na něj všichni tak zvědavě zírají. Zeptal se jich, ale dávali mu nic neříkající odpovědi.

Kazekem to trhlo a najednou málem spadl z pásu. Ron Landry ho na poslední chvíli chytil. Ale hostinský se zatřepal a začal křičet.

„Pusťte mě! Musím si pospíšet, abych viděl tu květinu!“

„Jakou květinu?“ hloupě se zeptal Ron.

„Fialovou zázračnou květinu! Ještě jste o ní nikdy neslyšeli?“

„Ne,“ odvětil Ron. „Kde je?“

„Támhle vpředu,“ zvolal Kazek a ukázal do chodby.

„Tak to bude v pořádku. Tam přece jdeme!“

„Ale ne dost rychle. Musíme si pospíšet. Musíme utíkat i po páse.“

Ron kývl na Larryho. Larry měl k dispozici Čtvrtou helmu. Než se Kazek ohlédl, měl ji na hlavě. Ron ji zmáčkl, aby seděla. Pak Kazeka pustil.

Kazek se nejdříve připravoval, že se rozběhne, ale náhle se

zarazil. Bylo zábavné dívat se mu do tváře. Vypadal velmi bezradně a bezmocně.

„Já... někam jsem chtěl... Kam jsem to chtěl?"

Lofty se zachichotal.

„Chtěl jste vidět fialovou květinu," vysvětloval Ron.

Kazek nedůvěřivě přimhouřil oči.

„Fialovou květinu? Kde? Žádnou neznám!"

Ron mávl rukou.

„Zapomeňte na to."

Kazek položil ještě pár otázek, ale už mu na ně nikdo neodpovídal. Nakonec se otočil a zahleděl se ve směru jízdy- Měl z toho všeho tísnivý, nepřijemný pocit.

Pro Rona Landryho a jeho druhy byla tato událost velmi důležitá. Dokazovala totiž, že kazatelovo vyzarování působilo i pod zemí. Rona přitom napadlo, zda, když je hypnotický vliv tak velmi silný, budou jejich helmy vůbec stačit absorbovat tu sílu.

Pokud ne, dostali by se do ohrožení. Robot Meech Hannigan by měl potom hodně práce, kdyby chtěl zkrotit čtyři šílence najednou.

^ A ^

Bytost: ...o kterém si všichni obyvatelé planety myslí, že je ve skutečnosti nádhernou, křehkou, voňavou květinou, o níž se všichni musejí starat a pečovat, aby nezahynula.

Homunkulus: To je skutečně zábavná představa. Kdopak ví, odkud tento podivný efekt pochází?

Bytost: Je dost chytrý, aby to brzy zjistil.

Homunkulus: Tak to se pokusí zbavit aktivátoru a zničit ho.

Bytost: To nemůže. Taková věc by znamenala jeho smrt. Kromě toho si myslím, že pro něj aktivátor znamená i nepodcenitelnou výhodu.

^ ^ ^

Poprvé od chvíle, kdy se ho pokusili zabít, nasek Kálal čas k přemýšlení. Věděl, že si krátkou aktivitu hyperkomové vysílačky vysvětlili správně a že už ho tady dole hledají. Ovšem většina z nich byli podkazatelé sedmého, osmého, devátého nebo desátého stupně. Nedokázali své myšlenky úplně odstínit a jakmile by se dostali k jeho blízkosti, Kálal by si jich bez problémů všiml a zařídil by se podle toho.

První výskyt nižšího kazatele v nepříliš velké vzdálenosti zaznamenal bez delších úvah. Nyní však, když už měl chvíli klid, přišly pochybnosti. Uvědomil si, že nedokáže číst myšlenky ani kazatele desátého stupně.

Teď najednou to uměl. Čím to bylo?

I způsob, kterým se zachránil před smrtí, mu nyní připadal víceméně tajemný. Jak jen mohl doufat, že unikne smrtícímu rozkazu deseti kazatelů najednou?

Jediný ze všech, kdo se dokázal ubránit síle cizích mozků s velkou lehkostí, byl Vysoký Baalol.

Ale Kálal nebyl Vysoký Baalol. Odkud tedy sebral všechnu odvahu a jak bylo možné, že se mu podařila záchrana?

Kálal přemýšlel. Uměl to. Uvědomoval si, že zapůjčení aktivátoru buněk prostřednictvím Velkého Baalola znamenal zlomový bod v jeho životě. Už věděl, že aktivátor vyvolal chaos mezi obyvatelstvem Utiku. Ale způsoboval také rozšířené schopnosti jeho mozku? Bylo to tím aktivátorem?

Kálal nevěděl vůbec nic o konstrukci a působnosti aktivátoru. Ovšem Čím déle o tom přemýšlel, tím pevněji si uvědomoval, že změny jeho mentálních schopností jsou způsobeny přítomností aktivátoru.

Určitou dobu mu tento poznatek bral dech. Nyní byl mocnější než vysocí kazatelé mnohem větších chrámových měst, dokonce byl mocnější než samotný Vysoký Baalol! Nejdříve si připadal jako zrádce, ale pak si s touto myšlenkou začínal pohrávat.

Pokud by se mu podařil útek, pak by mohl vyhledat Vysokého Baalola a změřit s ním síly. Vysoký Baalol dal Argagálovi'

volnou ruku, takže nemohl být Kalálovým přítelem. Měl důvod, proč proti němu bojovat. - : • ,

V duchu se už viděl jako vítěz nad Vysokým Baalolem, jako muž, který zaujme jeho místo. Pak si ale zase uvědomil, co aktivátor způsobuje. Nemůže se nikam hnout, aniž by se kolem něj nesrocovaly davy.

Ze stavu náhlé euforie se propadl do pocitu beznaděje. Ve chvíli, kdy si to uvědomil, znovu po dlouhé době slyšel dunivý smích, který přicházel zdánlivě odněkud z nicoty. Kálal nenáviděl Neznámého a proklínal ho z celého srdce.

^ A ^

Několik minut poté, co nasadili Kazekovi helmu, ohlásil Meech, že znovu zachycuje značné množství nejrůznějších mentálních vyzařování. Tvrdil, že zdaleka nejsilnější je jediná mentální síla, a že je to přesně ta, která způsobuje srocování davů.

Ron Landry si mezitím dal od Kazeka vysvětlit, jak lze proniknout do chrámu. Kazek mu vysvětloval, že na hranici chrámového prostoru v podzemní chodbě projde širokým portálem jenom ten, kdo zná určitý kódový znak. Kazek tu byl už víckrát, jak bez zaváhání přiznal, a pokaždé ho tu přijal nějaký kazatel.

„Ne, vždycky jsem viděl jen jednoho," odpověděl na Ronovu poslední otázku.

Rona to uklidnilo. Jeden jediný kazatel. To nemuselo znamenat nijak velkou překážku.

Ani Ronova původní obava nenarůstala. Hypnosugestivní vliv, který vycházel z chrámu, totiž nesílil. Helmy bez potíží tento vliv absorbovaly. Když se ani po téměř dvou hodinách nic nezměnilo, byl Ron přesvědčen, že si z těch zvláštních hypnotických sil nemusí nic dělat.

O něco později se z hlubiny matně osvětleného tunelu vynořil velký portál, který představoval vstup do chrámu. Meech sestoupil na pomalejší vnější pás a odtud pak na pevnou zem.

Ostatní ho následovali. Portál byl dvoudílný a uprostřed měl Škvíru, takže se otevíral

do stran- Muži se rozdělili., Kazatel za branou uvidí nejdřív Kazeka a Larryho.

Signální zařízení bylo aktivováno prostým svítícím tlačítkem. Když je Kazek stlačil jednou krátce, jednou dlouze a dvakrát krátce, ozvaly se z tunelu dunivé údery gongu.

Uplynulo pár vteřin. Pak portál zabzučel a otevíral se.

Jakmile se objevilo roucho kazatele, Ron, Lofty a Meech pozvedli zbraně.

^ A ^

Kálal se vyděsil.

Už tu byli! Byla jich spousta. Nebyli daleko od něj. Vyskočil a naslouchal. Ze všech směrů zachycoval jejich myšlenky. „Někde tady je...”

Byl hlupák! Proč se jenom zdržoval tak dlouho na jednom miste? Jeho jediná šance spočívala v neustálé změně prostoru. Nejlépe by bylo vrátit se někam, kde už ho hledali.

Opatrně otevřel dveře do malé místnosti, ve které se zdržoval. Chodba před ním byla prázdná. Neslyšel žádný zvuk až na stálé bzučení energetických svodů. Ale napravo i nalevo chodba za-, hecovala a Kálal věděl, že tady někde jsou už pronásledovatelé. Cítil jejich myšlenky už docela nablízku a přes záda mu přeběhl mráz, když si uvědomil, že mezi nimi bude některý z vyšších kazatelů, který dokáže své myšlenky tak účinně odstínit, že je ani přes svůj aktivátor nebude moci zachytit. Uvízl v pasti.

Vrátil se zpátky do místnosti s doufal, že sem nepřijdou. Jeho naděje se však nenaplnila. Neuplynula ani minuta, když venku na chodbě pocítil cizí myšlenky. Byly zvědavé a zároveň byly plné úžasu nad věcmi, které způsobil nahoře v chrámu, když se ho Argagál a ostatní pokusili zabít.

„Jak úžasná síla! *Tri* z nich zabil a z ostatních se už nikdo nebude moci stát víc než kazatelem čtvrtého stupně.“

„Možná, že vůbec žádným kazatelem,“ pomyslel si jiný. „Paolol vykládal jenom samé hlouposti, když se probral. Lékaři si myslí, že jeho mozek bude stížen trvalými následky.“

„Hlavně je škoda Argagála,“ ozvala se další myšlenka. „Byl to dobrý kazatel.“

I přes velké překvapení Kálal konstatoval, že venku jsou jenom dva pronásledovatelé. To mu dodalo novou odvahu. Nyní museli stát přímo přede dveřmi.

„Podíváme se dovnitř,“ navrhoval jeden. „Otevřu dveře- Bud’ opatrný, až se tam podíváš.“

„Sem určitě nezalezí,“ odpověděl druhý lehkomyšlně.

Kálal se připravil. Stál dva metry ode dveří, takže ho museli spatřit, až by je otevřeli. Byli by jisté překvapení, a protože to byli kazatelé jen devátého a desátého stupně, překvapení bylo pro Kálala velkou šancí.

Dveře odskočily stranou. Jeden z kazatelů se podíval dovnitř. Spatřil Kálala přímo před sebou a uskočil zpátky na chodbu s výkřikem údesu.

Druhý čekal na chodbě, ale Kálal s uspokojením viděl, že i on zbledl.

To byla chvíle, na kterou čekal. Jako divoká šelma skočila mocná síla jeho mozku na překvapené muže a způsobila, že je zachvátila panika. Byl to mentální boj, který byl rozhodnut dřív, než začal.

Oba kazatelé zaúpěli a klesli k podlaze. Kálal ještě sledoval, jak se v poslední chvíli snaží bránit proti jeho útoku, jak se jejich vůle brání podražení, jak jejich myšlenky zoufale útočí. Ale pak to vzdali.

Teprve když Kálal cítil, že plývá silou na mrtvé mozky, jeho koncentrace polevila. Vysoký kazatel si oddechl, ale zároveň konstatoval, že má ještě velké rezervy, aby se ubránil proti dalším pronásledovatelům.

Zádní však nepřicházeli. Myšlenkové impulzy, které zachycoval, byly poměrně daleko a nebyly tudíž nebezpečné.

^^^

Ještě než je kazatel mohl spatřit, Meech a Ron skočili. Jedním mocným skokem se přehoupali přes pomalý i rychlý pás, octli se na tom nejrychlejším a řítili se proti užaslému kazateli. ^

Larry a Lofty reagovali tak, jak bylo dohodnuto. Nepotřebovali žádný další rozkaz. Vříteli se do haly za Ronem a robotem.

Ron to spočítal správně. Otevírací mechanismus portálu reagoval na mentální pokyny kazatele a pak chvíli trvalo, než se zase zavřel.

Když se portál zavřel, Ron se začal věnovat kazateli a svému novému okolí. Muž, který před ním stál v drahocenné róbě a s vyděšenou tváří, vypadal mladě a nezkoušeně. Ron ho přesto nehodlal podceňovat. Stál před ním Anti. A Antiové byli vždycky nebezpeční.

Část chodby, ve které se nacházeli, nenabízela žádné další překvapení. Transportní pásy mizely pod zemí napravo před portálem.

Mladý kazatel mezitím překonal děs. Obrátil se na Kazeka:

„Jak jste se opovážil přivést více lidí, než bylo dohodnuto? Pronikli jste sem násilím a budete předvedeni k potrestání.“

Ron chytil roztřeseného hostinského za rameno, aniž by pouštěl zbraň, a odstrčil ho stranou.

„Já jsem ten, se kterým musíte mluvit, mladíku,“ vysvětloval s úsměvem. „Náš přítel tady za nic nemůže. Je v tom nevinně. Donutili jsme ho, aby nás sem dovedl.“

Kazatel mávl rukou.

„To na situaci nic nemění,“ vysvětloval, nyní však podstatně pevnějším hlasem. „Násilím jste pronikli do Chrámu Pravdy a budete se proto zodpovídat před vysokým kazatelem.“

Ron zavrtěl hlavou.

„Nemáme zájem, mladíku," odvětil. „Chceme jen, abyste nám ukázal podzemí chrámů. To je všechno."

Věděl, že se mu kazatel vysměje. Sledoval jednoho Pozemšťana za druhým, nakonec ještě roztrfeseného Kazeka, a řekl: „Je mi líto, že vám nemohu splnit přání. Nejsme tady bohužel zařízení na turisty. Místo toho vás nyní odvedu před představenstvo chrámu. Rozhodne o vás. Následujte mne!"

Aniž by čekal na reakci, obrátil se a kráčel po chodbě. Ron se ani nehnul. Znal psychické schopnosti kazatele a věděl, že když je mladý, budou na nejnižších stupních úrovně- Své paraschopnosti patrně ještě nedokáže příliš ovládat.

Ron cítil, jak se ho zmocňuje táhlá bolest v zátylku. Pochopil, že se nyní Anti pokouší dostat ho pod svůj hypnotický vliv.

„Zastavte!" křikl na kazatele. „Míří na vás dvě zbraně."

Kazatel udělal ještě pár kroků, pak se váhavě zastavil a obrátil se. Tázavě se zahleděl na Rona. „No a,...?"

„Přestaňte se nám přehrabovat v mozcích a přestaňte se pokoušet nás hypnotizovat."

„Nic takového nedělám. Vydal jsem vám rozkaz a vy mne máte poslechnout. To je všechno."

Ve stejnou chvíli Ron pocítil, jak táhlá bolest v jeho lebce sílí. Pohlédl stranou na Larryho a viděl, že se mu děje něco podobného. Kazek tiše zakňučel.

„Dobrá!" odvětil Ron. „Nechcete nám tedy rozumět. Tak vám vysvětlím, co se stane. Dva z nás mají v rukou zbraně. Je to jedna obvyklá energetická zbraň a ta druhá je staromódní revolver s antimagnetickými projektily. Pokud okamžitě nepřestanete s pokusy dostat nás pod svůj vliv, obě zbraně začnou střílet zároveň."

Parudal, tak se jmenoval mladý kazatel, se v tu chvíli hroutil. Měl strach. Cizinci totiž znali jeho tajemství. Byl zranitelný, každý kazatel Baalolu byl zranitelný, snad kromě Vysokého Baalola. Každý kazatel se dokázal obklopit energetickým ochranným štítem jen za pomoci mentálních sil. Tento štít dokázal ochránit

svého majitele před jakoukoliv nejmodernější zbraní, ale staromódní pistole s kulkami z plastiku je dokázaly snadno zastřelit. „Kdo... kdo jste?“ vykřikl mladík.

^ ^ ^

Homunkulus: Asi to nějak souvisí se spojením aktivátoru a jeho mozku, že?

Bytost: Samozřejmě. Jeho myšlenky jsou aktivátorem zesíleny. Ten muž momentálně dokáže neuvěřitelné věci... Ale pochopitelně bude své vlohky využívat tak, jak jsem to já naprogramoval. A to pro něj není nic dobrého.

Homunkulus: Není to ten typ, který by s pomocí zvláštních schopností mohl vykonat něco mimořádně dobrého?

Bytost: Ne. Je egoistický a bez zábran. Takového člověka nezničíš rychleji a lépe, než tím, že mu dáš do rukou mocenské prostředky.

^ A ^

Kálal cítil, jak cizí síla rytmicky pulzuje v jeho mozku. Věděl, že se přibližuje k nebezpečnému místu. Před ním ani ne třicet nebo čtyřicet metrů daleko ležel „Sál ochranných myšlenek“. Kálal věděl, že bude zachráněn, když se mu podaří proniknout dovnitř. Stejně dobře věděl, že při tomto pokusu může přijít o život.

Místo, ke kterému se blížil, představovalo srdce chrámu. Tady v „Sále ochranných myšlenek“ byl utvářen ochranný štít, který obklopoval chrámový komplex jako neviditelný zvon.

Existovaly jiné, ochranné štíty v Galaxii, byly větší, vyšší. Ale nikdy nebyl žádný, jehož síla by byla porovnatelná s ochranným štítem chrámu Baalolu. Protože neexistoval žádný generátor, který by dokázal tak účinně spojit mechanicky a mentálně vyvinutou energii, jako tady v „Sále ochranných myšlenek“.

Bylo pochopitelné, že prostor, ve kterém se ochranný štít utvářel, obklopovala silná rozptýlená pole. Kálal si probíjovávav cestu. Musel neustále napínat svůj, musel své myšlenky silněji než předtím soustředit na cíl, který ležel před ním. Na nic jiného nemohl dávat pozor. Musel mít zavřené oči, aby se jeho pozornost nenechala odlákat věcmi, které ho obklopovaly.

Šlo o svobodu. Cíl za to stál.

^^^

Meech Hannigan pečlivě zaměřoval. Jeho počítačový mozek cítil podiv, když zaznamenal, co všechno se kolem děje. Vyzařování kazatele, kterého měl v podezření, že způsobil všechen ten hypnotický zmatek, značně zesílilo. Zároveň se vmísily i další efekty. Také se zesilovaly, podobně jako vyzařování z mozku kazatele.

Ron se mezitím otočil na podpatku a zeptal se mladého kazatele: „Kdo je to tam dole?”

Parudal zavrtěl hlavou a kousl se do rtů.

„Můžete mě násilím nutit, abych vás dovedl k Vysokému kazateli," odpovídal, „ale nedonutíte mě ke zradě.”

Ron sklonil hlavu zbraně.

„Škoda takového fanatismu," poznamenal chladně. Pak se obrátil k Loftymu. „Ty znáš směr, pokus se najít cestu.”

Znovu se pohnuli. O kus dál na chodbě se po obou stranách objevila řada dveří. Nebylo těžké je otevřít. Ale za nimi nenašli nic než nejrůznější sklady, regály a zboží. Pravděpodobně se tu někde také nacházela zásoba likvitu.

Lofty si podrbl nos a zavrtěl hlavou.

„Tudy se dál nedostaneme," zamumlal. „Musíme hledat jinde.”

Meech každou minutu podával informaci o tom, ze kterého směru zachycuje myšlenkové vyzařování. Vypadalo to, jako by se neznámý kazatel nehnul z místa.

„Myslím, že vstup do podzemních pater bude někde v okruhu deseti metrů," poznamenal Lofty.

Vypadal, že si je svou věcí velmi jist. Okamžitě začali pátrat a Ron přitom pozoroval, že Parudalův pohled je stále nejistější a bojácnější. Dokonce se znovu pokusil sáhnout Ronovi do mozku, ale Ron se stačil obrátit a namířit na něj termopaprskomet.

„Ještě jeden takový pokus," tiše ho varoval, „a jste mrtvý muž. Nemám v úmyslu nechávat se od vás zdržovat."

Táhlá bolest v zátylku okamžitě zhasla.

„Tady!" zvolal Lofty. „Prasklina ve stěně. Tenká jako vlas. Kolmo shora dolu. Pravděpodobně..., ano, tady je další prasklina. Tohle jsou dveře!"

Ron se rychle podíval na Parudala a z jeho tváře poznal, že Lofty má pravdu. Pokusili se ty dveře otevřít. Podařilo se jim to velmi rychle. Kazatelé nepočítali, že by se tu někdy objevil nějaký vetřelec.

Za dveřmi byla šachta. Ron vytáhl z kapsy patronu a hodil ji do Šachty. Přesně jak čekal, kovový kousek jenom pomalu klesal dolů, jako by propadával olejem.

„Antigravová šachta," zamumlal Ron. „Do ní! Nesmíme ztrácet čas."

-

Klesli asi o padesát metrů níže a Meech se ozval, že neznámé vyzařování zachycuje nyní vodorovně.

Společně s Ronem se vyhoupli ze šachty do chodby. Podobala se navlas té, kterou do podzemí přišli.

Opět dlouhá chodba se spoustou dveří po obou stranách.

Chtěli otevřít ty první, když mladý kazatel Parudal za nimi .náhle vykřikl. Ron se prudce otočil. Ale než mohl pochopit, co se stalo, Parudal ležel na zemi bez hnutí a vytřeštěnýma očima zíral ke stropu.

Ron k němu rychle poklekl, ale konstatoval slabý, téměř nitkový pulz. Parudal tedy ještě žil, ale jeho bezvědomí bylo hluboké. Zíral otevřenýma neživýma očima do stropu.

Ron si tuto událost neuměl vysvětlit. Domníval se, že Parudalovo zhroucení souvisí se silným zářením, které neustále registroval Meech, ale neměl pro to žádný důkaz.

Rozhodl se, že Parudala nechá ležet a že bude pokračovat bez něj.

Obrátil se a znovu se pokusil otevřít dveře. Ale v tu chvíli podzemím zaduněla rána, -Ron pocítil, jak se žerné pod jeho nohama chvěje a měl co dělat, aby udržel rovnováhu. Ze stropu padal prach a kamení.

Loftyho to odhodilo kousek stranou a nyní zvolna vstával při stěně. Kazek plakal jako malé dítě. Larry se přitočil a díval se do chodby. Meech byl jediný, kdo zůstal klidný.

„Intenzita stále sílí," vysvětloval. „Jestli to tak půjde dál, nevím, kam to povede. Tady se uvolňují gigantická množství energie."

Ron mávl rukou.

„To je jedno," rozhodl. „Pokusíme se proniknout dál..Někde tam vpředu musí být chlap, kterého hledáme."

Při třetím pokusu se mu podařilo dveře otevřít. Objevil za nimi Širokou světlou chodbu, téměř sál. Navíc se mu zdálo, že vidí stínové pohyby. Popadl zbraň a zvolal: „Tam vpředu! Je tam! Na něj, chlapi!"

Ve stejný okamžik zaduněla podzemím další exploze. Vetřelcům se nic nestalo, nicméně slyšeli, jak se chodba za nimi hrouť. To mohlo znamenat, že nyní měli odříznutou zpáteční cestu.

^ _^ ^

Náhle se už ochranné myšlenky nepohybovaly tak rychle a pohodlně, jak bylo obvyklé. Objevila se překážka. Nějaké další vlnění způsobilo interferenci. Existovala místa, na kterých byly ochranné myšlenky jednoduše vymazány a nepůsobily.

Pochopitelně, že si toho všimly mozky, ze kterých myšlenky přicházely. Ale žádné vysvětlení je nenapadlo. Ani je nesměly hledat, protože ve spojení se stroji, které kolem nich v „Sále ochranných myšlenek" stály, se musely starat o nedotknutelnost chrámu. A ta vyžadovala plné soustředění.

Ochranné myšlenky tudíž proudily dál-

^ ^ ^

Pro Kálala byl svět už jenom žhavým rudým míčem. Oči měl dávno zavřené, ale za víčky se utvářel obraz a spaloval Kalálův mozek.

Chtěl si odpočinout, nejdraději by si lehl, ale vnitřní hlas mu radil, aby to nedělal, protože pak by byl okamžitě mrtvým mužem. Musel stále kupředu - kupředu, pokud chtěl získat svobodu. Nutil své myšlenky, aby mu ukazovaly obrazy věcí, které se dějí tam vepředu, v „sále ochranných myšlenek“.

Cítil, jak se svět kolem něj potácí. Dobře věděl, Jak neuvěřitelné síly tu na sebe narazily a jak se jejich vliv mechanicky odráží na stěnách chodeb. Nebál se. Buď zvítězí, nebo mu pak bude jedno, jakým způsobem zemře.

Kálal se na vteřinku zastavil, aby si přece jenom trochu odpočinul. Okamžitě cítil úlevu. Žhavý míč před jeho očima zmatněl. Viděl přístroje v „sále ochranných myšlenek“ a viděl ještě něco: tváře pěti kazatelů, kteří tam seděli a vysílali parapsychické energie do transformerů, aby tím přispěli k utváření neproniknutelného energetického štítu nad chrámem-

-Ÿ- ^ ^

Pouze ten nejstarší z pěti ochránců si dokázal později vzpomenout na průběh katastrofy. Byly tu interferenční vlny, kterých si všichni všimli, ale o které se nikdo nemohl starat, protože se museli soustředit na svou práci.

Zůstávali nadále ještě klidní, i když cizí myšlenky už byly natolik silné, že málem kompenzovaly myšlenky ochránců a ničily jejich působnost.

To byla chyba. Měli přerušit proud svých myšlenek a pátrat po příčině poruchy. Kdyby to udělali, pak by transformery pravděpodobně nepřestaly pracovat.

Stalo se to rázem. Ostatní o tom nic nevěděli. Během tisíciny

vteřiny byli buď mrtví nebo bezvědomí. Jenom Okarol, ten nejstarší, měl mozek dostatečně silný, aby alespoň několik vteřin vydržel vražedný útok.

Znal myšlenky, které útočily proti jeho mozku. Byly to tytéž myšlenky, které společně s ostatními cítil před chvílí a které byly transformery odraženy zpět: „Posilujeme štít! Chráníme Chrám Pravdy!"

Byly to myšlenky tak silné, že jejich energie stačila k tisícinásobnému zesilování energetického ochranného štítu, což by normální mechanické přístroje nikdy nedokázaly.

A tyto myšlenky se náhle odrazily zpět do vysílajících mozků. Ničily mateřské mozky. Okarol poznal, že se stalo něco děsivého.

To bylo poslední, co si uvědomil.

^ ^ ^

Ron uskočil stranou, protože se vedle něj prolomila stěna a zřítla se na chodbu. Ztěžka oddechoval a stál vedle trosek. Pomáhal Meechovi na nohy, protože robota to srazilo.

Ze stěny se sypala země a plnila chodbu.

Ron vykřikl jména přátel: „Larry! Lofty!"

Ale kromě Šumu sypající se země nebylo nikoho slyšet. Lany a Lofty byli společně s Kazekem buď na opačné straně průlomu stěny - anebo leželi pod troskami.

Ron měl v tu chvíli těžké rozhodování, co má udělat.

Ale byl tu Meech Hannigan, který se zcela soustředil na původní úkol.

„Tam vpředu, pane!" zvolal Meech. „To musí být on! Osamělý muž!"

Ron se prudce otočil. Záře dál vpředu na chodbě byla oslnivá a spis zahalovala, než odhalovala. Ale přece jenom tam viděl jako stín obrys muže, který se tam potácel jako opilý.

„Vrchol intenzity záření klesl," věcně oznamoval Meech. „Oči-

vidně přestaly fungovat zdroje záření. Zůstává jenom to, co vychází támhle z toho muže."

Ron se vzpamatoval. Lofty a Larry byli buď zachráněni, nebo jim už nebylo pomoci. Meech mezitím vyrazil. Dlouhými kroky kráčel po chodbě za svým cílem.

Chodba ústila do sálu, kde na podlaze uprostřed leželo pět po- divně pokroucených Antiů, buď mrtvých, nebo v bezvědomí, všichni v nádherných ornátech kazatelů Baalolu. Při stěnách stála řada velkých agregátů, jejichž funkci Ron zatím neuměl vysvětlit. Pozoroval strnulé tváře kazatelů a jejich vytržené oči. Pak se tázvě zahleděl na Meecha. Meech zavrtěl hlavou.

„Ne, pane, není mezi nimi. Řekl bych, že tohle všechno způsobil on. Zaměření teď přichází zvenčí."

Ukázal na protější stěnu.

„Takže dál!" rozhodl Ron.

Ron si neuměl vysvětlit, co se dole vlastně odehrávalo a proč 'tam praskaly stěny. Soustředil se na Antie, který byl kdesi před nimi. Jeho úkolem bylo dohonit ho. Ron se držel pouze této jediné myšlenky. Skočil ke dveřím a otevřel je. Chtěl ven.

Dveře se rozletěly. Ron neviděl, co je za nimi. Così ho zvedlo do vzduchu a zahalilo ho zářivým světlem, ze kterého bolely oči.

Ron začal křičet.

^ A ^

Všiml si, že je pronásledován. Nejdříve si myslel, že je to jenom jeden muž, protože zachytil myšlenky pouze jednoho muže. Že nakonec objevil na svých stopách dva, ho málem vyvedlo z rovnováhy. Věděl, že je musí setřást. Musí si je vyčíhat a zneškodnit je. Ovšem náhlé zjevení bytosti, jejíž myšlenky nedokázal rozpoznat, ho zmátlo.

Přesto se o to pokusil. Schoval se za dveřmi, které vedly z opačné strany sálu, a Čekal, až je pronásledovatelé otevrou. Blíz-

kost nebezpečí ho trochu uklidnila. Nakonec se mu podařilo soustředit tak, že měl dost síly na vyřazení dvou silných protivníků.

Dveře se otevřely a on nechal své síly rozehrát. Přitom ho zabolela hlava. Uvědomil si, že až se odtud dostane ven, bude si muset dopřát nějaký čas odpočinku.

Všiml si, že duše jednoho muže před jeho náhlým útokem uhnula a prchala. Pak se ho však zmocnil ledový děs.

Ten druhý vůbec nereagoval. Alespoň ne na Kalálův útok. Dělal něco jiného a Kálal viděl, že situace pro něj začíná být skutečně nebezpečná.

^ ^ ^

Meech Hannigan situaci pochopil dřív, než by to dokázal organický mozek. Slyšel Rona vykřiknout a viděl, jak se potácí. Viděl nehybnou postavu v pološeru chodby a věděl, co musí udělat-

Ron upadl. Revolver mu přitom vyklouzl z ruky. Meech se bleskurychle sklonil a popadl jej. Svou vlastní zbraň, těžký termopaprskomet, pořád ještě držel připravený ke střelbě,

Zmáčkl spoušť revolveru - jednou, dvakrát, třikrát. Pak také zmáčkl spoušť termopaprskometu. Uslyšel divoký výkřik a slyšel, jak Kálal běží pryč.

Meech přestal střílet a postaral se o Rona. Ten se mezitím opíral o lokty a překvapeně zíral na robota. . „Co... co to bylo...?“ zachroptěl. ^J

„Čekal tady na nás," odpověděl Meech. „Asi nás chtěl dostat.| Zahnal jsem ho."

„Za ním!" procedil Ron mezi zuby a vyskočil, „Nebo nám na|-| konec ještě uteče."

Meech utíkal jako první. Bylo neuvěřitelné, jakou rychlost dokáže kovové tělo vyvinout. Ron měl co dělat, aby mu stačil.

Kazatele nebylo nikde vidět, ale Meech měl zaměřovač. Utíkali po chodbě a hledali ho. Pak našli otevřené dveře do antigravita-

vové šachty.. Nastoupili a rychle stoupali vzhůru. Ron si přitom plně uvědomoval, že cestují k chrámům Antiu na povrchu planety.

Po chvíli uviděli nad hlavami světelnou skvrnu. Vypadalo to, že tam šachta končí, a že to je slunce nad planetou Utik. Nemohli tušit ani vědět, kam je Šachta vynese.

^ ^ ^

Homunkulus: Vy pořád víte, co se děje na Utiku?

Bytost: Samozřejmě. Jinak by mě to přece nebavilo. Aktivátor je vynikající komunikační prostředek. Jak vidím, dějí se tam věci, které nejsou jenom pro mé pobavení.

Homunkulus: Číníte mne zvědavým.

Bytost: Znovu se potvrzuje moje teze, že Pozemšťané musejí získat dědictví arkonidského impéria. Už by nemělo teoreticky dlouho trvat, než ovládnou celou Mléčnou dráhou. Způsob, kterým útočí ve Čtyřech proti hordě nadaných kazatelů Baalolu, je jedinečný.

Vidíš, s jakými neskutečnými potížemi právě bojuje vůdce Pozemšťanů?

Homunkulus: Ne. Obrazy ke mně přicházejí pomalu. Mohl byste...

Bytost: Pokouší se vysvobodit z objetí ženy, která ho zapřísahá, aby jí prozradil, kam zmizela zázračná modrá květina!

^ A ^ .

Rozlehlý dvůr byl zaplněn lidmi, kteří křičeli, úpěli a sténali. Nikde žádný kazatel Baalolu.

Meechovi a Ronovi se málem nepodařilo opustit antigravovou Šachtu. Spousta lidí je viděla vylézat, obrátila se k nim a utíkala za nimi, aby je zahrnula otázkami. Otázky se týkaly zázračné květiny.

„Asi padl ochranný štít," křikl Ron na robota. „Oni sem pronikli a kazatel jim před nosem utekl." Meech však zvedl hlavu a zahleděl se na oblohu. „Nemohl mezi nimi utéct. Tam nahoře je několik bodů. vzdalují se velkou rychlostí. Mohl by být mezi nimi. To ostatní budou patrně vozidla z Utiku. Pilotují je šílenci, kteří chtějí zachránit květinu."

„Musíme za ním!" zvolal Ron- „Bude tu určitě ještě nějaké další vozidlo. Musíme ho najít."

Meech přikývl.

„Snad ho neztratíme z očí," odpověděl nahlas. „Už téměř neregistruji jeho záření."

Rozhlíželi se a hledali nějaké vozidlo, když neskutečný řev, který dosud naplňoval dvůr, náhle utichl.

Lidé se dívali jeden na druhého a nechápavě se rozhlíželi. Nevěděli, co se děje. Ron hned pochopil, co se stalo. Hypnotická síla, která vyvolávala touhu po modré květině, byla pryč. Byla dál než dvacet pět kilometrů. Lidé byli opět svobodní. Zato kdesi na severu města se muselo dít něco podobného, co tady ještě před chvílí.

Ron a Meech využili příležitost, přeběhli dvůr a objevili řadu vozidel. Do jednoho naskočili, okamžitě nastartovali a vzletli k severu města.

^ A ^

Kalál necítil úlevu.

Zranění, které mu způsobil tajuplný cizinec, bylo víc bolestivé než nebezpečné. Nijak mu nevadilo. Ti dva muži byli očividně Pozemšťané. Ze by jim už byla známa tajemství kultu Baalol?

Přestal o tom přemýšlet. Byl na cestě do pouště. Setřásl hypnoticky posedlé pronásledovatele.

A už tu byla poušť. Chtěl se tu někde skrýt před pronásledovateli, a jakmile by se vzrušení v Massennocku uklidnilo, pokusil

by se odtud dostat definitivně do bezpečí. Pak se ohlédl a se zděšením zjistil, že ho pronásleduje nějaké vozidlo. Zmocnila se ho panika. Věděl, že je bezbranný. A jeho mozek už neměl dostatek síly,' aby vytvořil ochranný štít.

Zůstala jenom jediná možnost. Útěk.

Namířil své vozidlo do volného pádu. Hory pod ním se neskutečně rychle blížily. Vyhledal tam mezi nimi temnou propast a namířil přímo do ní.

Pevně svíral řízení a ještě na okamžik se ohlédl, aby zjistil. Že se k němu cizí vozidlo mezitím přiblížilo a že vidí dokonce i hlavy dvou pasažérů.

Odhadoval odstup. Zprvu měl pocit, že má ještě Šanci doletět do úkrytu jako první, ale pak zjistil, že cizinec je mnohem rychlejší než si myslel. Nyní se mu zdálo, že zná i úmysl protivníka. Chtěl do něj vrazit.

Odhadoval situaci. Dvě nebo tři vteřiny před možnou srážkou strhl řízení prudce dolů. Letoun zasténal, ale poslouchal svého pilota, který jej okamžitě zvedl zase vzhůru k nebi.

Jenomže Kálal se přepočítal. Stoupal dvě nebo tři vteřiny do výšky, ale pak už to nešlo, protože tam Číhal zákeřný skalní převis.

Rychlost vozidla byla značná. Letoun vrazil do skály, rozprskl se na kusy a padal dolů do propastí.

Jenom samotný Kálal měl v tuto chvíli trochu víc štěstí. Zůstal sice v bezvědomí, ale kutálel se po skalní stěně dolů. Než se zřítíl do propasti, zastavil se o skalní výčnělek a zůstal viset. Kálal přežil.

^ A. ^

Po další půlhodině Meech oznámil, že znovu zachycuje signály, které vysílal mozek prchajícího kazatele. Ron chtěl něco odpovědět, ale ještě nestačil ani otevřít ústa, když zabzučel malý přijímač, který měl umístěn za uchem.

Jako elektrizován vyskočil. Zvedl levou ruku a promluvil do mikrofonu.

„Kdo je to?”

„To jsem já,” odpověděl Lany Randall. „Vidíme vás.”

„Larry!” vykřikl Ron a hlas mu přeskočil. „Jak jste se tam z toho vyhrabali? A Lofty?”

„Jo, všichni muži na palubě,” pobavené odvětil Lany. „Lofty sedí vedle mě a Kazek leží na podlaze, protože má strach. Obsažnější zpráva později, momentálně máme práci.” Meech se mezitím rozhlížel. Objevil Larryho vozidlo vysoko na modravém nebi a později i temnou skvrnu, kterou tvořily trosky letounu na skalní stěně. Ovšem to, co se skutečně stalo, se Ron a Meech dozvěděli, teprve když se Larry znovu ozval a podal zprávu. Uzavřel ji slovy: „Máme místo, kde se zřítíl jeho letoun. Je to přímo pod námi. Ten chlapík snad musel uzavřít pakt s ďáblem. Ještě žije!”

^ A ^

Ron přistál nedaleko místa, kde se zřítíl Kalálův letoun. Bylo možné dojít odtud na místo neštěstí. Ron věděl, že musí slézt, pokud chce kazatele zachránit.

Jedině on mu mohl vysvětlit, co způsobilo tajuplné okolnosti minulých dnů na Utiku.

Larry zůstal se svým letounem ve vzduchu. Vznášel se, aby viděl jak na kazatele, tak na Rona. Slunce mezitím vystoupalo vysoko na oblohu- Žhavé paprsky rozpalovaly holou skálu a vzduch se mihotal v nesnesitelném vedru. Ron si zastínil oči rukou, aby lépe viděl. Pod ním, ani ne padesát metrů daleko, ležel u okraje propasti Anti. Jeho drahocenná róba byla roztrhaná a zaprášená. Tvář měl do krve rozedranou a jedna ruka vypadala jako zlomená.

Ale ještě žil. Ron viděl, jak se zvedá, jak klečí a dívá se dolů do propasti. Ron vzal do ruky zbraň. Věděl, jak se Anti zachová.

Možná, že se ještě bude chtít bránit. Ron na něj chtěl křiknout, že ho přišel zachránit.

Ale nedostal se k tomu.

Cosí se po něm vrhlo. Neviděl to, ale zřetelně to cítil. Přicházelo to ze předu s neuvěřitelnou silou a zbavilo ho to rovnováhy. Zapotácel se, pak mu ujely nohy, padl na záda a klouzal po stěně dolů. Zděšeně zjišťoval, že jeho zřícení do propasti už nic nezastaví.

^ _*_^

-Kálal už nevěděl, co se děje. Netušil, zda má ještě doufat. Jen se zlobil. Viděl dva cizince, viděl třpytivé helmy na jejich hlavách a najednou také věděl, jak se bránili proti jeho hypnotickému vlivu.

Nenáviděl je. Tihle dva zkřížili jeho plány. Musel je zabít -i kdyby měl přitom sám zahynout.

Soustředil se, naposledy v životě - a pak udeřil.

Meech v tu chvíli skočil.

Byl to zoufalý skok, dlouhý a vysoký. Ale přeskočil padajícího Rona, postavil se mu do cesty a zachytil ho. Dva metry pod ním zívala propast.

Meech se nespokojil tím, že zachránil svého nadřízeného. Viděl nebezpečí, které na ně číhalo, a začal jednat.

Znovu držel v ruce Ronův revolver i vlastní zbraň a vystřelil.

Tentokrát vyprázdnil bubínek staromódní zbraně a sledoval, jak se kazatel před ním hroutí. Už se nebýval, ale Meech měl dojem, že ještě žije.

Ron se také pohnul.

„Ten mizera," zaskřípal zuby. „Málem jsem si zlomil vaz."

Znovu se postavil na nohy a společně s Meechem vykročil k Antiovi.

Jeden z Meechových výstřelů ho zasáhl do prsou.

Bylo tam něco - nerovnost mezi žebry - jako by tam pod káží

bylo něco voperováno. Ron ohmatal místo rukou, ale když Kálal zaúpěl bolestí, nechal to být.

Anti otevřel oči. Chtěl se zvednout, ale nešlo to. „Zatracen ať je Vysoký Baalol na Trakaratu!“ zasténal. To bylo poslední, co řekl. O pár vteřin později byl Kálal mrtev.'

^ A ^

Homunkulus: Případ Utik je tím pádem uzavřen, pane?

Bytost: Ano, případ Utik ano. Ale vydali jsme celkem jedenadvacet buněčných aktivátorů.

Homunkulus: Takže bude ještě více legrace?

Bytost: Přirozeně. Podívej se třeba támhle na Veevee, například... Támhle se jeden zvedá a káže o bratrské spolupráci se .Zemí. Vsadím se, že svým posluchačům pěkně zamotá hlavu...